

KOPIDLENSKÉ LISTY

BŘEZEN 2013

ČTVRTLETNÍK PRO KOPIDLENSKO

CENA 15 Kč vč. DPH

Jivínský Štefan pro Kopidlno

Do Kopidlna a blízkého okolí se letos přestěhovaly obě dřevěné figurky Jivínských Štefanů, které organizátoři každoročně udělují za kulturní aktivity na celém okrese Jičín. Dějištěm letošního vyhlášení byla základní škola v Ostroměři, kde se mnozí z nominovaných také osobně setkali. A kdo si odtud tradiční dřevěné sošky vytvořené Renatou a Martinem Lhotákovými odvezl?

Ocenění za kulturní počín uplynulého roku se již tradičně losuje a štěstí se tentokrát usmálo na Kopidlenské slavnosti. Za jejich organizátory Jivínského Štefana a krásnou květinu (zhotovenou a darovanou Střední školou zahradnickou Kopidlno) převzala starostka Kopidlna Hana Masáková.

O tom, kdo bude oceněn za dlouholetou činnost v kultuře, rozhoduje porota, jejímiž členy jsou zástupci sympatizujících obcí a měst z různých míst okresu, a zastoupeno je i Kopidlno.

Letos porota vybrala Bohumíra Procházku zvaného proChor. Ocenění se u něj však neohřálo, učinil z něj záležitost putovní, takže jeho konečným držitelem se stal Miloslav Sádlo, dlouholetý kronikář nedaleké Ketně (na snímku společně se starostkou Hanou Masákovou).

Zajímá vás, jak Jivínský Štefan vznikl a jak přišel ke svému poněkud podivnému jménu? Nad jeho historií se zamýšlí jeden ze zakladatelů proChor v rozhovoru na straně 5.

(kl)

Znáte paškál? Na Velikonoce přináší nové světlo

Blíží se nám velikonoční čas. A každý toto období prožívá jinak. Pro někoho je to doba ukřižování a vzkříšení Ježíše Krista, pro někoho je to pouze návrat jara, i když ten je určitě po tak dlouhé zimní době velice důležitý a patrný. O Velikonocích a jejich zvycích už bylo na stránkách Kopidlenských listů napsáno mnoho, ale téma symbolů je stále zajímavé, a tak si jeden symbol připomeneme.

Dnes bych vás chtěla seznámit s jedním symbolem Velikonoc, který se nazývá „paškál“. Nevíte, co to je? Může vytanout na myslí sousloví „vzít si někoho na paškál“. A to se dnes děje dost často. Já však chci psát o jiném paškálu. Tento paškál je po celý rok ta nejdůležitější i nejviditelnější svíce v kostele, která má své zdobené a symboliku. Každý rok, vždy na Velikonoce, se paškál vyměňuje. O velikonoční Bílé sobotě se jím přináší do kostelů nové světlo, tzv. paschální (velikonoční) svíce symbolizuje Ježíše Krista. Toto světlo dle křesťanské nauky rozžráží temnoty smrti. Správně vyrobený paškál musí obsahovat alespoň 30 % včelího vosku. Na paškálech nesmí chybět kříž, řecká písmena alfa a omega symbolizující víru, že Ježíš je začátek i konec, a příslušný letopočet. Paškál je také často zdobený motivem stromu života či beránka. Tyto symboly se vyrábějí z plátů vosku a přilepují se na svíci jen lidskou rukou, která vosk ohřeje a tím dojde ke spojení se svíci. O velikonoční liturgii se do paškálu zapichuje pět kadidlových zrn. Jde o připomínku pěti Kristových ran. Během velikonoční doby je možné tuto nepřehlédnutelnou svíci spatřit poblíž oltáře a po zbytek roku zaujímá své místo nejčastěji u křtitelnice. Při každém křtu se od ní rozsvěcuje svíce křtěného. Velikonoční svíce se v kostele také rozsvěcuje při každé bohoslužbě během velikonoční doby, která trvá až do letnic, a při slavení dalších svátostí během celého roku (křest, biřmování, manželství, svěcení, pohřeb). Paškály se vyrábějí v různých velikostech od 50 cm až do 2 metrů.

Takže až půjdete do kostela, nezapomeňte se podívat, jaký je zde paškál. Jak je zdobený, jak je vyrobený atd. Možná budete překvapeni, jaké krásné svíce objevíte. Je to tradiční symbol, který můžeme v kostelích vidět již věky, a určitě bychom o něm měli něco vědět. Krásné a požehnané svátky přeje JM.

Jana Minářová

Nové rozdělení daní umožní více investovat

Vážení spoluobčané,
dovolte mi přivítat Vás v novém čísle čtvrtletníku, kde bych Vás chtěla informovat o jednotlivých akcích města.

Na konci minulého roku jsme sestavili rozpočet, v kterém byly provedeny finanční úpravy začátkem ledna, a následně byl zastupitelé rozpočet schválen. Celkové příjmy městského rozpočtu jsou cca 35 mil. Kč. V této částce je zahrnuto nové rozpočtové určení daní, které nám podle predikce v letošním roce slibuje vyšší daňové příjmy, díky kterým můžeme ve výdajích navýšit částku investiční jako např. demolice objektů, výkup pozemků, výstavba infrastruktury pro obytnou zónu, rekonstrukce sociálního zařízení v MŠ, opravy a údržba komunikací a kanalizace, opravy a údržba nebytových prostor a veřejného osvětlení.

Nejvíce do výstavby sítí

Zastavme se chvíli u připravovaných investičních akcí v letošním roce. Výstavba infrastruktury v nové obytné zóně je pro letošní rok akce, která nejvíce zatíží náš rozpočet. V současné době byl proveden archeologický průzkum na pozemku určeném k výstavbě nové ulice. Tento průzkum prokázal výskyt několika ložisek archeologických nálezů. Znamená to, že před samotnými pracemi výstavby budou zahájeny práce archeologické.

Demolice domů je stále ve fázi, kdy je nutné dokládat jednotlivá vyjádření daných orgánů k celkové dokumentaci pro povolení k odstranění stavby. Zde předpokládáme, že dojde k vyhlášení výzvy pro demolování objektů během měsíce dubna, kdy bychom měli mít všechny podklady.

Z dalších investičních akcí, které budou v letošním roce realizovány, je to oprava

Hana Masáková,
starostka Kopidlna

sociálního zařízení v mateřské škole. Nyní dochází pouze k upřesnění několika detailů vypracované projektové dokumentace, probíhá úprava připravené smlouvy o dílo a následně bude vypsána výzva na tyto práce, které musí být realizovány v průběhu letních měsíců. Náhradní provoz MŠ bude v případě potřeby zajištěn v jiných prostorách školy. Rodiče budou o organizaci provozu o prázdninách včas informováni.

Zaostřeno na dotace

Začátek roku je také čas pro podávání žádostí o dotace. Ani my nezůstáváme pozadu. Jedním z projektů, které byly podané v dotačním programu MAS Otevřené zahrady Jičínka, je projekt Generální oprava střechy na MŠ v Kopidlně. Další žádost o dotaci jsme podali v dotačním programu ministerstva vnitra, Prevence kriminality, pod názvem Kopidlna – Zábavně-sportovní zóna. V případě úspěchu bychom mohli nakoupit minigolfové a pit-patové prvky, čímž by se zvýšilo letní využití zimního stadionu. Z dalších žádostí je podána žádost o dotační příspěvek na rekonstrukci sochy sv. Jana Nepomuckého a v neposlední řadě také uvažujeme podat žádost do některých krajských programů.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem, kteří se podílejí na kulturních akcích našeho města včetně přilehlých obcí, v této chvíli však hlavní poděkování patří všem organizátorům Kopidlenských slavností, za které jsme získali ocenění Jivínského Štefana v nominaci za počín roku 2012. Věřím, že ocenění Jivínského Štefana je velkou odměnou všech, kteří se na kulturních akcích podílejí, a je dávkou velkého elánu pro další práci.

Hana Masáková, starostka města
(mezititulky KL)

Loňské Kopidlenské slavnosti byly v únoru oceněny Jivínským Štefanem.

Co přinese rozpočet města v roce 2013

V letošním roce nám do rozpočtu města poprvé zasáhne novela zákona o rozpočtovém určení daní. Na rozpočet města to má velmi pozitivní dopad v oblasti příjmů ze sdílených daní. Doposud se pohyboval příjem na jednu trvale hlášenou osobu kolem 7 tisíc ročně. Od letošního roku by to mohlo být až 9 tisíc na jednoho občana. Došlo tím k narovnání nespravedlivého rozdělování sdílených daní, kdy byly zvýhodňovány nejmenší obce a velká města na úkor měst střední velikosti, kam patříme také my. Celkově počítáme se zvýšením příjmů města o 5–6 mil. Kč. Příjmy ze sdílených daní jsou rozdělovány na osoby přihlášené k trvalému pobytu v obci. Z toho důvodu by nám velmi pomohlo, kdyby všechny osoby žijící v Kopidlně, využívající městskou infrastrukturu, byly také přihlášeny k trvalému pobytu v Kopidlně. Jinak totiž nastává situace, že město investuje do veřejných služeb a veřejné infrastruktury, která slouží i těm občanům, na které dostávají finanční prostředky úplně jiné obce.

Výstavba nové ulice za 6,8 milionu

Rozpočet města je zveřejněn na stránkách města, takže se mu nebudu věnovat podrobně. Jen se v krátkosti zmíním o rekonstrukcích, opravách a investicích.

Největší akcí tohoto roku je výstavba nové ulice v lokalitě u kotelny s celkovými náklady téměř 6,8 mil. Kč. Stále probíhají platby

Velmi by nám pomohlo, kdyby všechny osoby žijící v Kopidlně byly ve městě také přihlášeny k trvalému pobytu.

za pozemky pro stavení parcely, které jsou smluvně stanoveny v ročních splátkách. V souvislosti s vydáním stavebního povolení doplatíme projekční firmě za zpracování projektu a zajištění inženýrských činností. Největší část však tvoří samotná realizace stavebních prací ve výši 5 mil. Kč. Byl také proveden předběžný zjišťovací archeologický průzkum, na základě kterého nám byla předložena cenová kalkulace na podrobný archeologický průzkum dané lokality za téměř 350 tis. Kč.

Investice na letošní rok

Z dalších akcí budu jmenovat rekonstrukci sociálního zařízení v mateřské škole, vyvolanou požadavkem Krajské hygienické stanice, dokončení projektu revitalizace náměstí směřující k vydání stavebního povolení, demolice rodinných domů v Jičínské ulici, zpracování projektu oddílné kanaliza-

ce v ulicích Vackova a Hilmarova, včetně zapracování finální úpravy povrchů a přípravy zadávací dokumentace k výběru zhotovitele, úpravu projektu spojovacího koridoru a šaten v areálu základní školy včetně přípravy zadávacího řízení pro výběr zhotovitele, restaurování barokní sochy Jana Nepomuckého u kostela v Kopidlně, dokončení změny č. 1 územního plánu, opravu hasičárny Drahoraz a Pševs a další požadavky jednotlivých osadních výborů zastupujících místní části města. Několik dalších projektů je připraveno tzv. pod čarou a ty budou realizovány v případě úspor v rozpočtu nebo za předpokladu, že bude mít město příjmy, které nelze v tuto chvíli přesně odhadnout.

Úvěrové zatížení města

Město má v souvislosti s některými většími investičními akcemi přijaté úvěry, které řádně splácí. Prvním z nich je investiční úvěr na 1. etapu nových šaten v areálu základní školy, kde zbývá doplatit 400 tis. Kč a úvěr bude v polovině roku uzavřen. Druhým je investiční úvěr na Kulturní a vzdělávací centrum, jehož splácení bude zahájeno v polovině roku, a dále zbývá doplatit revolvingový úvěr také na KVC, který bude v letošním roce také uzavřen. Celkové náklady na tyto dva úvěry jsou ve výši 2,2 mil. Kč.

Václav Šimůnek, místostarosta města
(mezititulky KL)

Kopidlenské listy najdete i na Facebooku

Kopidlenské listy se startem nového roku pronikly už i na Facebook. Jejich stránku na adrese www.facebook.com/KopidlenskeListy jsme spustili při schůzce redakční rady 30. ledna 2013 a během krátké doby si získala jen díky prostému sdílení po síti už přes stovku příznivců.

Protože náš tištěný časopis vychází jako čtvrtletník, některé informace se do něj mohou dostat se zpožděním nebo v době vydání čísla už nemusejí být aktuální. Právě v tom by nám i vám měla být facebooková stránka nápomocná. Jejím prostřednictvím bychom vám rádi podávali některé dílčí informace a udržovali s vámi kontakt i v době mezi vydáním jednotlivých čísel Kopidlenských listů. Na Facebooku chceme zveřejňovat i například fotografie, které by se do tištěného časopisu už nevešly.

Facebook ale neslouží jen pro jednosměrné publikování, naopak uvítáme, když přes

něj budete s námi komunikovat a komentovat příspěvky, řeknete nám, co byste chtěli v Kopidlenských listech číst, nebo nám pomůžete při shánění zajímavých materiálů a tipů k publikování. Sami zde také můžete zveřejnit krátkou informaci nebo třeba vlastní fotografii z kopidlenkého prostředí.

Protože vydavatelem Kopidlenských listů je město Kopidlna, můžete přes jejich facebookovou stránku položit i dotaz nebo připomínku, které se týkají působnosti úřadu,

vedení města či jeho složek. Budeme se snažit zajistit odpovídající reakci nebo vyjádření kompetentního pracovníka.

Staňte se fanoušky stránky Kopidlenských listů (tlačítko „To se mi líbí“ v horní části stránky), aby se k vám dostaly aktuální informace co nejkratší cestou. Budeme také rádi, pokud naši stránku doporučíte dál a pomůžete rozšířit mezi své přátele.

Pokud patříte k přispěvatelům Kopidlenských listů, můžete si zde také ověřit termíny čtvrtletních uzávěrek tištěných čísel, na které budeme průběžně upozorňovat.

Upozornění pro čtenáře, kteří zatím nepřišli s Facebookem nikdy do kontaktu: abyste mohli stránku Kopidlenských listů, ale i jakoukoli jinou facebookovou stránku plnohodnotně používat, musíte se zaregistrovat a přihlásit na titulní straně Facebooku na adrese www.facebook.com. (kl)

Jak volili prezidenta lidé na Kopidlensku

V březnu se svého úřadu ujal nový prezident republiky Miloš Zeman. Ačkoli od jeho volby v lednu uběhla už poměrně dlouhá doba, podíváme se teď krátce nazpět, jak v historicky prvních prezidentských volbách vybírali občané na Kopidlensku.

Zatímco celorepublikově se na prvním místě už v prvním kole volby umístil pozdější vítěz Miloš Zeman (v nedalekých Běcharech mu dala hned napoprvé svůj hlas dokonce celá polovina voličů, kteří přišli k volební urně), v Kopidlně a jeho připojených vsích si v prvním kole nejlépe vedl bývalý úřednický premiér Jan Fischer. Jemu u nás dalo hlas 24,8 % lidí, na druhém místě skončil Miloš Zeman (22,79 %), jako třetí Jiří Dienstbier (21 %) a teprve čtvrtý Karel Schwarzenberg (12,62 %).

Protože favorit Jan Fischer hned po prvním kole volby vypadl ze hry (skončil až třetí), muselo si jeho 222 voličů v Kopidlně (a voličů dalších šesti neúspěšných kandidátů) vybrat pro druhé kolo nového favorita mezi Milošem Zemanem a Karlem Schwarzenbergem. Jak se ukázalo, větší část z nich dala přednost pozdějšímu vítězi a dnes již regulérnímu prezidentovi republiky.

Miloš Zeman získal ve druhém kole v Kopidlně 66,78 % hlasů, zatímco jeho protikandidát jen 33,21 %. Rozdíl tak byl mnohem výraznější než v celostátním výsledku, kde kandidáti získali 54,8 % proti 45,19 %. Kompletní výsledky hlasování za Kopidlnu a jeho osady uvádíme v tabulce.

(kl)

První kolo:

Jan Fischer	24,80 %
Miloš Zeman	22,79 %
Jiří Dienstbier	21,00 %
Karel Schwarzenberg	12,62 %
Vladimír Franz	5,25 %
Zuzana Roithová	5,02 %
Jana Bobošíková	3,35 %
Taťana Fischerová	3,12 %
Přemysl Sobotka	2,01 %

Druhé kolo:

Miloš Zeman	66,78 %
Karel Schwarzenberg	33,21 %

Lidé se zajímali o plány města

Ve středu 13. února uspořádala kulturní komise města druhou ze série besed na kopidlenské téma, tentokrát pod názvem Kopidlna dnes a zítra. Pozvání do nových prostor Kulturního a vzdělávacího centra přijali starostka města Hana Masáková a místostarosta Václav Šimůnek, kteří hovořili o projektech a investičních akcích, které v blízké minulosti proběhly, jsou v současnosti realizovány anebo jsou v plánu rozvoje města a uskuteční se postupně podle toho, jak

bude možné získat na ně dotace. Všechny čtyřicet návštěvníků besedy si při kávě a koláčích mělo možnost prohlédnout různé plány a projekty – například projekt revitalizace náměstí, plán odpočinkové zóny s koupalištěm na místě bývalého cukrovaru – a měli možnost se zapojit do debaty a zeptat se na cokoli, co je zájmeno. Mne osobně potěšil zájem spoluobčanů o dění v Kopidlně a vysoká účast na besedě mě mile překvapila.

Jarmila Nováková

Bezplatná poradna SOROPO v novém

Poradna SOROPO v Jičíně (dříve Občanská poradna) se přestěhovala do původních prostor ve Sladkovského ulici 111 (jednosměrná ulice pod Valdštejnovým náměstím) a změnila otevírací hodiny. Otevřeno je ve dnech pondělí 8–18 hodin, úterý 8–15 hodin, středa 8–15 hodin a čtvrtek 8–17 hodin. Kontakty, tel. 736 472 676, e-mail opjicin@ops.cz, soro-po@ops.cz.

Poradna za dobu své existence od roku 2004 pomohla mnoha lidem v různých život-

ních situacích. Loni službu využilo 745 lidí zejména s problémy v oblastech dluhové problematiky, rodinných a majetkových vztahů, ale také bydlení, ochrany spotřebitele atd.

Odborné poradenství slouží zejména sociálně potřebným lidem, kteří se nemohou zorientovat v nezvyklé životní situaci nebo se s ní vyrovnat, a proto potřebují pomoc odborníka. Služba odborného poradenství je pro každého klienta bezplatná, nezávislá a důvěrná.

(kl)

Miloš Zeman pro Kopidlenské listy

V minulém čísle Kopidlenských listů jsme oslovili ještě před volbou všechny prezidentské kandidáty s otázkou, proč by lidé v Kopidlně měli volit právě je. Odpověď většiny z nich jste si mohli už přečíst, shodou okolností k nám ale nedorazily do uzávěrky včas reakce obou později postupujících kandidátů Zemana a Schwarzenberga. Sluší se dnes uvést, že Miloš Zeman nám přece jen s určitým zpožděním stihl ještě před volbami svoji odpověď zaslat. A protože nakonec v souboji uspěl,

přetiskujeme jeho reakci alespoň dodatečně nyní.

„Kandiduju na prezidenta proto, aby si lidé mohli vybrat z více možností, které se jim nabízejí. Domnívám se totiž, že rozhodující pro jejich výběr by neměly být sliby, ale životní příběh vypovídající o minulosti daného kandidáta, o jeho zkušenostech a činech, a tento životní příběh nabízím všem občanům ČR,“ uvedl Miloš Zeman pro Kopidlenské listy v listopadu loňského roku.

(kl)

Všimli jste si, kolik se okolo Štefana točí pěkných holek?

Štefanovi Jivinskému je letos 17 let. Bude brzy plnoletý. Již hodně let čtenáře Kopidlenských listů informujeme o tom, jak se Štefanovi daří. O tom, jak přišel na svět, však mnoho nevíme. Poprosili jsme proto o rozhovor jednoho z jeho „otců“ zakladatelů – Bohumíra Procházku známého více jako proChor.

Můžete se prosím se čtenáři Kopidlenských listů podělit o vzpomínky na zrod Jivinského Štefana a vysvětlit, jak ke svému jménu přišel?

Tak na to jsou různé výklady. JV tvrdí, že Štefana vymyslel Petr Marek z Prahy. Mně, protože mám špatnou paměť, vlastně už skoro žádnou, se vybavuje, že jsme kdesi seděli a si o tom povídali. Pak se na to trochu zapomnělo a pak jsme to oživila a svolali do tehdejšího Káčka (K-klubu) nad knihovnou první ročník. Nominací tenkrát bylo jednačtyřicet. Myslím, že u toho byly (nebo bylo?) Fidle. Jedno je jisté: jméno je po jičínském občanovi a spisovatelovi Josefu Štefanovi Kubínovi. On nazýval ve svých pohádkách a povídkách Jičín Jivínem. Myslím, že jedna se jmenuje Půjdem spolu do Jivína, koupíme tam báni vína. Což Jivínu lichotí.

S odstupem času viděno, byly to idylické časy. Podílel se Jaromír, který tady v Jičíně dost chybí. Alespoň tedy mi chybí. Nebyl internet, všechno jsme si psali. Je ten pětadvacátý únor spojen s mnoha výročími. Nejen, že byl Vítězný, ale i smrtelný. Ten den zabili v Chebu vévodu. Pak taky tenkrát byl nějaký hokej. A letos se dovidám, že toho dne taky umřel číhoštský farář Toufar.

Společenské setkání při příležitosti udílení cen prošlo celým okresem (Jičín, Nová Paka, Robousy, Libáň, Hořice, Železnice, Veliš, Kopidlno, Sobotka, Libuň, Miletín, Slatiny). Je některý ročník a místo, na které nejraději vzpomínáte, a pokud ano, proč?

Ani snad ne. Každý byl nějak specifický. Slatiny byly loni trochu rodinným podnikem. Spolupřádala škola, kde pracuje můj syn. A jedno mají všichni Štefani společné, sázíme na estetiku. Všimli jste si, kolik se okolo Štefana točí pěkných holek?

O štefanské komisi vtipně říkáte, že je to orgán samozvaný. Za 17 let jistě komisi prošly desítky lidí. Chcete některé z nich připomenout?

O Jaromírovi Gottliebovi byla řeč. Samozřejmě k nám patří pan profesor Vladimír Úlehla. Bejval J. K. Čeliš, Petr Krupka a další. Prosím, ať se nezlobí ti, na něž jsem zapomněl. Někteří přišli, a když poznali, kolik to dá práce, tak zase odešli. Ale zdravé jádro zůstává a Kopidlňáci k němu patří. Zase nechci vyjmenovávat, ale moc pomáhají.

Víte, ono teoretiků, kteří vědí, co je blbě a co by se mělo jak udělat, těch je dost. Ale praktici, kteří to udělají, těch moc není.

Štefan je úžasný svou podstatou – skupinka nadšenců věnuje spoustu svého času a energie, aby bylo poděkováno lidem aktivně činným v oblasti kultury. Kde k tomu berete energii, co vám práce kolem Štefana dává – a co bere?

Ani radši nechci o osobních pocitech. Štefan je dílo kolektivní. Štefanská komise není nikde registrovaná, nikdo nezvolil žádný výbor, nemá předsedu ani pokladníka. V tom je ten půvab. A co mi/nám dává? Vždyť jsem už říkal o těch pěkných holkách. Já třeba dostal v Ostroměři tři pusy. O jednu jsem si tedy musel říct. Přes mikrofon.

Jedna z těch dam, které dostaly v Ostroměři kytku, řekla, spíš pro sebe: „Jsem ráda na světě.“ Nebo tak nějak. Není to nejlepší zhodnocení Štefana?

Kopidlenské listy děkují za rozhovor.

Nutno dodat, že rozhovor vznikl před letošním udílením Jivinského Štefana, které se konalo v Ostroměři. O program společenského setkání se postarala Základní škola Eduarda Štorcha a mateřská škola Ostroměř, která poskytla i své prostory. Zorganizovat předávání Štefanů by nebylo možné bez organizačního a finančního zapojení města či obce, kde se setkání koná – a Ostroměř se s tím vypořádala se ctí. Zajímavým zpestřením letošního setkání byla prohlídka Muzea Eduarda Štorcha a Karla Zemanova v Ostroměři a ostroměřského loutkového divadla s možností vyzkoušet vodění loutek.

Lenka Kropáčková

Spisovatel Jan Řehounek chystá sborník o Kopidlnu

Příští rok oslaví město Kopidlno 500 let od svého založení. Vedle oslavy rozhodlo vedení města o vydání sborníku dokumentů o jeho historii i současnosti. K jeho vydání proběhla první přípravná schůzka dne 23. ledna v novém Kulturním a vzdělávacím centru. Sešlo se na ní 25 pozvaných účastníků, které přivítala starostka města Hana Masáková. Představila přítomným osloveného zpracovatele, novináře a spisovatele Jana Řehounka z Nymburka. Jeho poslední publikaci o městě Nymburku si můžete půjčit v naší městské knihovně.

Ten přednesl svoji koncepci sborníku a požádal přítomné o spolupráci při jeho tvorbě. Přítomní účastníci schůzky pak postupně přednesli své připomínky k předložené koncepci a nabízeli spolupráci při zpracování dokumentů v různých oblastech života města. Pomoc nabídl i Okresní archiv v Jičíně, ústy přítomného ředitele Mgr. Karla Chutného a dr. Evy Bílkové. Přítomni byli též zástupci Okresního muzea a galerie v Jičíně, kteří též nabídli pomoc a spolupráci. Na setkání bylo rozhodnuto vydat výzvu k občanům a přátelům města Kopidlno a požádat v ní o zapůjčení dokumentů, kterými by se obohatila připravovaná publikace. Jde o fotografie, tištěné dokumenty, třeba i rodinného charakteru.

Pokud chcete našemu záměru pomoci, doneste je do městské knihovny v Kopidlne, kde budou zadokumentovány, okopírovány a majitelům vráceny. Případné další dotazy a podrobnosti získáte na telefonním čísle 491 110 155 nebo 493 655 682. Děkuje vám za pomoc a podporu.

Další schůzka iniciátorů publikace s panem Řehounkem se uskuteční v dubnu tohoto roku. (osu)

VÝZVA

V souvislosti s připravovanou publikací o našem městě prosíme spoluobčany, kteří mají doma jakékoli staré fotografie či materiály vztahující se ke Kopidlnu a jeho obcím, o jejich zapůjčení. Fotografie a jiné materiály prosím přineste do městské knihovny nebo na podatelnu městského úřadu nebo se s námi dohodněte na telefonním čísle 491 110 155 nebo 493 655 682.

Běchárky dějištěm bitvy z 2. světové války

V malé vsi mezi Běchary a Budčevsi bylo mezi vánočními svátky veselo. Málokdo tuší, že se tam odehrávala rekonstrukce bitvy z 2. světové války. Pan Pavel Šoltys společně s Pavlem Skálou a partou nadšenců v dobových kostýmech, autech, se zbraněmi i doprovodnými efekty zvolili malou vesničku Běchárky pro rekonstrukci bitvy „duben 1945 – Passau – obrana německé říše“ z 2. světové války. Připravili jsme si pár otázek, které nám pan Šoltys rád zodpověděl. Následující řádky vám přiblíží nezvyklý koníček.

Můžete se nám ve zkratce představit?

Jmenuji se Pavel Šoltys a pocházím z obce Budčeves. Společně s kamarádem z Prahy, Pavlem Skálou, se již několik let zajímáme o historii 2. světové války.

Co nebo kdo vás přivedl k tomuto nápadu, provádět a natáčet rekonstrukce ukázek válečných bitev z 2. světové války?

Myšlenka nápadů vznikla ve spolupráci s kolegy našeho začínajícího klubu, kterou čerpáme z dobových válečných dokumentů, filmů a divadelních ukázek z rekonstrukcí válečných bitev z 2. světové války.

Patříte do nějaké organizace?

V lednu tohoto roku jsme podali žádost pro vstup do klubu vojenské historie na ministerstvo vnitra. Prozatím jsme vedeni ve spolku přátel vojenské historie Smržovka, kde se rovněž podílíme na historických ukázkách.

V jakých věkových hranicích se pohybují členové?

Věk členů se pohybuje od 18 až do 60 let,

nejstaršímu členovi klubu je 69 let, který zastává pozici generála německé branné moci.

Jak dlouho se svým koníčkem zabýváte?

Koníčkem se zabýváme již několik let. Vše začalo, když jsme před třemi lety vstoupili do vojenského klubu.

Na co konkrétně se z 2 světové války zaměřujete?

Náš klub se zaměřuje na historii ukázek ze západní fronty, kde předvádíme německou brannou moc a jednotky americké armády.

Můžete pro nás nezasvěcené rozvést pojem „západní fronta“?

Západní fronta (tzv. druhá fronta) byla otevřena ve Francii spojeneckým vyložením 6. června 1944 v Normandii a zanikla porážkou Německa v roce 1945. Na otevření západní fronty se dohodli představitelé USA (Roosevelt), SSSR (Stalin) a Velké Británie (Churchill) na Teheránské konferenci v listopadu roku 1943.

Jak jste na tom byl ve školních lavicích s dějepisem? Za 1?

Už si ani nepamatuji, ale myslím, že jsem byl hodnocen známkou 2.

Co vás nejvíce inspiruje?

Zájem se na něčem podílet, vojenská kázeň, jednotná ustrojenost, motivace všech přátel, nápady, myšlenky, a hlavně spokojenost.

Kde sháníte potřebné vybavení a jaká je jeho cena?

Potřebné vybavení, ústroj a výstroj lze zakoupit v military armyshopech, které jsou dostupné na internetu nebo v kamenných prodejnách. Popřípadě na vojenské burze. Cena kompletního vybavení ústroje a výstroje činí cca 18000 Kč.

Jak dlouho trvají přípravy?

Přípravy ukázky se plánují měsíc před uskutečněním akce, kde se musíme všichni dohodnout na pevném termínu, navrhnout místo konání akce. Místo konání musí být povolené vlastníkem pozemku a starostou obce.

pokračování ze strany 6

Jak dlouhé jsou ukázky, dokumenty, které natáčíte?

Délka natáčení dokumentu vyplývá ze scénáře, o jaký se jedná, a kolik se provádí ukázek. Snažíme se pohybovat s délkou trvání do 30 minut, samozřejmě někdy se natáčení protáhne a pak následují úpravy

videa, kde se snažíme vybrat jen to nejlepší.

Kde všude jste již prováděli ukázky a natáčeli dokumenty?

Ukázky s natáčením dokumentu jsme prováděli v Budčevsi, Nečase, Běcharech, již zmíněných Běchárkách a v lese Perna. Nyní se chystáme na ukázku do Křince. Touto cestou bychom rádi poděkovali starostům a představenstvu obcí Budčeves a Běchary za uskutečnění vojenských akcí a povolení v místě provádět bojové ukázky.

Byli jste se podívat na nějakých autentických místech bitev?

Ano, v loňském roce jsme navštívili místa poslední bitvy 2. světové války v Evropě na Slivici u Milína v okrese Příbram. Na tomto místě se nachází památník vítězství a konají se rekonstrukce bitev, na kterých se s některými členy podílíme s klubem KVH Mirovice.

Jste s vašimi pracemi spokojeni?

Spokojenost vyplývá již z účasti a zájmu všech přátel vojenské historie, že se všichni pro danou věc dokážou sejít a něco vymyslet. Cílem je bojová ukázka, která se musí dle stanoveného scénáře uskutečnit, a hlavně povést, a po zhlédnutí dokumentu se snažíme odstraňovat chyby. Motivací je pro nás být stále lepší a to chceme nejen pro sebe, ale i pro diváky.

Co považujete za svůj největší úspěch?

Žádost vstupu vojenské historie pod ministerstvo vnitra ČR a také velký zájem z ostatních klubů vojenské historie podílet se s námi na ukázkách.

Kolik takových ukázek a dokumentů z natáčení máte na svém kontě?

Celkem máme asi pět natáčení. Převážně část ukázek tvoří dobový scénář z bojů

stránek, kde budou všechna videa zařazena a zveřejněna.

Připravujete nějakou další akci?

V březnu se bude konat akce u města Křinec, konkrétně na Chotuci, kde budeme rekonstruovat bitvu v Ardenách-Bastogne 1944. Po akci je naplánovaná členská schůze klubu, kde bude stanoven plán akcí na tento rok.

Máte nějaké „veselé historky z natáčení“?

Určitě se najdou nějaké veselé historky i nějaké nepovedené záběry, které se musí vystříhat.

Přemýšlel jste o besedě s filmovými ukázkami?

Zatím jsem o tom nepřemýšlel, ale co není, může být. Nabídnout můžeme, zejména mládeži, školákům, třeba uskutečnit návštěvu školy, kde můžeme představit uniformy a výstroj 2. světové války. Dále je možné, pokud bude zájem pro obce a města, uskutečnit rekonstrukci ukázky bitvy z 2. světové války pro veřejnost.

Čeho byste chtěli dosáhnout?

Chceme být kvalitním klubem vojenské historie, který se bude podílet z hlediska vojenské kázně na vzorových ukázkách bitev z 2. světové války a zároveň chceme všem lidem, a obzvláště mládeži, demonstrovat, a hlavně připomenout, aby nezapomínali na dějiny 2. světové války, které by se nikdy v současnosti neměly opakovat.

Závěrem chceme poděkovat Kopidlenským listům za uvedenou reportáž.

I my děkujeme za zajímavý rozhovor, přeje mnoho úspěchů a dobrých záběrů a zároveň doufáme, že na tento rozhovor navážeme v příštích číslech.

Andrea Novotná

v Normandii 1944. Jinak se samozřejmě podílíme na rekonstrukci ukázek pro veřejnost s klubem a s ostatními kluby. Těchto ukázek se koná celkem pět za rok.

Můžeme si někde prohlédnout vaše dokumenty z natáčení?

Některé dokumenty je možné vidět na sociální síti nebo internetových stránkách. V brzké době chystáme zavedení klubových

Jak naložit s kopidlenskými muzejními sbírkami?

Odpovídá ředitel muzea v Jičíně Michal Babík

S dokončením výstavby Kulturního a vzdělávacího centra jsme provedli kontrolu muzejních sbírek, které byly z bývalého muzea převezeny a z větší části uloženy v jičínském muzeu, zbytek byl uložen v prostorách městských objektů. Vystala zde otázka, jak naložit s těmito věcmi, z nichž mnohé jsou vzácné a hodnotné, jelikož z dotační smlouvy uzavřené pro výstavbu Kulturního a vzdělávacího centra jasně vyplývá, že muzeum v Kulturním a vzdělávacím centru obnovit nelze. Jaké má nyní město možnosti, pokud jsou sbírky stále v majetku města? Co pro naše město jako majitele znamená vlastnit takovou sbírku, jaké jsou s tímto vlastnictvím spojeny povinnosti ze strany majitele sbírek, jaké máme možnosti při získávání dotačních financí pro následné restaurování atp. Tyto a spoustu dalších otázek jsme položili řediteli Regionálního muzea a galerie v Jičíně panu PhDr. Michalu Babíkovi, který nám vysvětlil dané možnosti a z toho plynoucí povinnosti Kopidlno.

Od kdy se kopidlenské muzejní sbírky nacházejí v Jičíně?

Kopidlenské muzejní sbírky jsou deponovány v jičínském muzeu od března 1998, kdy se Obecní úřad v Kopidlně dohodl s Okresním úřadem v Jičíně na tom, že tyto sbírky budou vzhledem k havarijním podmínkám uloženy v Kopidlně uloženy v Jičíně. Důležité je zde říct, že sbírka je od té doby v našem muzeu pouze uschována, je stále v majetku města Kopidlno.

O jaké sbírky se jedná?

Jedná se o sbírky kopidlenského muzea a předměty, které tato sbírka obsahuje, se v podstatě člení na archeologické nálezy, stroje a přístroje, obrazy, textil, zbraně, nábytek, přírodniny, zemědělství, sklo, hudebniny, keramiku či knihy. Mezi nimi jsou předměty unikátní nejen v místním, ale i v širším významu, dva z obrazů jsou dokonce prohlášené za kulturní památku, ale také předměty zcela běžné.

Co má město Kopidlno dělat, když nemá tyto sbírky kde uložit?

Pokud město nemá a nemůže zřídit pro účely správy sbírky své vlastní muzeum (vyžadovalo by to nejen nalezení adekvátních prostor, ale i související provozní záležitosti – zabezpečení prostoru, klimatické prostředí pro vhodné uložení sbírek, ale také jejich konzervaci atd. a v neposlední řadě také pracovníka, který by se sbírce věnoval), má v podstatě tři možnosti. První možností je, že vše zůstane tak, jak je, sbírka bude nadále v úschově muzea a vše zůstane při starém. Tím se ovšem dopouští porušení zákona, neboť soubor, který svou povahou odpovídá sbírce muzejní povahy, by měl být zapsán do Centrální evidence sbírek. Druhou možností je to, že město Kopidlno sbírku nabídne do vlastnictví Královéhradeckému kraji, který ji předá do správy našemu muzeu, tedy své příspěvkové organizaci. No a zřejmě poslední variantou je to, že sbírka zůstane

ve vlastnictví města Kopidlno, bude řádně zapsána do Centrální evidence sbírek a bude spravována jičínským muzeem.

Pokud by město Kopidlno chtělo zřídit své vlastní plnohodnotné muzeum, je nutné nově zařídit výstavní prostory zabezpečovacím systémem, vhodným osvětlením, klimatizací, nákladnou položkou jsou také výstavní vitríny pro prezentaci sbírkových předmětů ve stálé expozici. Kromě výstavních prostor to jsou také prostory depozitární pro uložení sbírek. V nich je potřebné zajistit prostředí, v němž jsou sbírky uchovávány, a zabezpečení sbírek proti krádežím a vloupáním a před nepříznivými vlivy prostředí (fyzikálními, chemickými a biologickými). Potřebné je také zajištění odborné správy, zpracování a prezentace sbírek odbornými pracovníky. V dnešní době již bohužel nelze spoléhat na zájem nadšenců z řad veřejnosti.

Proč si myslíte, že sbírky z Kopidlno by měly být uloženy v jičínském muzeu?

Především proto, že sbírka se dostane pod ochranu muzejního zákona, tj. zákona 122/2000 Sb. Do kontextu je nutné si dát i to, že v době, kdy byly sbírky deponovány v našem muzeu, žádný takový zákon ještě neplatil. Pokusím-li se to zjednodušit, chová se nyní jakýkoliv předmět z kopidlenské sbírky podobně jako jakýkoliv kus třeba běžného kancelářského nábytku. To znamená – může se s ním v podstatě dělat cokoliv – existuje zde i riziko, že s touto věcí může být obchodováno. Zároveň se s tímto předmětem ale nemusí dělat nic – pokud je dřevěný, může ztrouchnivět, pokud je papírový, může klidně shořet – prostě k těmto předmětům v tuto chvíli neexistuje zákonná povinnost související s jejich ochranou. Myslím si, že to není dobře. Za sebe spíše navrhuji, aby se předměty dostaly pod ochranu muzejního zákona – ať už v majetku Královéhradeckého kraje, nebo města Kopidlno.

Takže sbírky z Kopidlno by byly v Jičíně i nadále?

Ano, samozřejmě, tak jako tomu bylo posledních 15 let, ovšem s tím rozdílem, že by nadále nebyly už jen v úschově, ale byly by řádně zapsány do Centrální evidence sbírek. Opodstatnění to má – naše muzeum (a má to i v názvu) má regionální funkci a podobným způsobem jsme zapisali sbírky ze soboteckého muzea. Po zapsání by výsostným právem města Kopidlno bylo si jakékoliv součástí této sbírky zapůjčit. Ovšem zodpovědnost za sbírku jako takovou by spadala na Regionální muzeum a galerii v Jičíně, jakožto správce sbírky.

Je to pro město nějak výhodné?

Pozitivní je to, že se o sbírku bude moci někdo plnohodnotně starat. Částečně negativní je to, že to nebude v Kopidlně, ale v Jičíně. Na druhou stranu neznám lepší řešení. Pro záchranu kulturního dědictví je to v tuto chvíli jediný způsob trvalého uložení sbírky. Opět velmi zjednodušeně, máme-li sbírku pouze

v úschově – zabírá nám jen prostor, nemůžeme do ní investovat (není přece naše), pokud bychom například chtěli restaurovat nějaký obraz z této sbírky třeba na základě grantů, nemůžeme to udělat, protože grant neumožňuje investici do cizího majetku. Pro příspěvkovou organizaci Královéhradeckého kraje, která by eventuálně dostala sbírku do majetku, je samozřejmě vše jednodušší. Navíc nutno říct, že předměty v tuto chvíli nejsou nikým pojištěny. Takže shrnu-li to, naše muzeum v podstatě městu Kopidlnu nabízí službu, kterou si není schopno obstarat. V případě, že se stanou sbírky majetkem Královéhradeckého kraje, bude to zadarmo, v případě, že zůstanou v majetku města, bude to pravděpodobně za úplatu související se zpracováváním a povinnostmi vůči sbírce. V obou případech je to ovšem dobrý směr.

Znamená to, že pokud by město Kopidlno chtělo třeba financovat restaurování obrazu z nějakého grantu, bylo by obtížné takový grant získat?

Ano, přesně tak. Vzhledem k tomu, že se v tuto chvíli jedná spíše o soubor předmětů než o sbírku muzejní povahy ve smyslu zákona, je velmi obtížné shánět na údržbu předmětů granty. V případě, že by byla plnohodnotně zapsána do Centrální evidence sbírek, bylo by to jednodušší. V případě, že by sbírka byla v majetku Královéhradeckého kraje, bylo by to jednodušší, v případě, že by zůstala majetkem města Kopidlno, bylo by to pravděpodobně také možné.

Z tohoto rozhovoru jasně vyplývají dvě možnosti, jak naložit s muzejní sbírkou:

1) *Zdarma po souhlasu zastupitelstva převést kopidlenskou sbírku muzejních předmětů do majetku Královéhradeckého kraje, uskladněna bude v regionálním muzeu v Jičíně, kde dojde k zapsání všech předmětů, tak jak ukládá zákon 122/2000 Sb., a o sbírku budou pečovat zaměstnanci Regionálního muzea Jičín s veškerou agendou, kterou ukládá zákon. V případě restaurování jednotlivých předmětů by financování proběhlo z rozpočtu Královéhradeckého kraje.*

2) *Možnost, že by sbírka zůstala v majetku města, také není vyloučena, ovšem s tím rozdílem, že by byla uskladněna v prostorách Regionálního muzea Jičín za roční poplatek. Tento poplatek by zahrnoval následující: odvození cen na vytápění prostor uskladnění sbírky, zápis jednotlivých předmětů do Centrální evidence sbírek, pravidelná inventarizace předmětů, konzervace předmětů atp., vše dle zákona. Další platby mimo roční poplatek bychom museli hradit v případě restaurování jednotlivých předmětů z našeho rozpočtu.*

Závěrem lze říci, že ze strany města budou radní a zastupitelé zvažovat výhody a nevýhody jednotlivých možností tak, aby bylo se sbírkami správně naloženo. A že rozhodování nebude jednoduché, víme již nyní.

Hana Masáková

Kopidlno představuje interaktivní mapu

Na stránkách www.kopidlno.cz přibyl v horní části odkaz na interaktivní mapu Kopidlna. Po jeho rozkliknutí se můžete projít městem a postupně se vám představí jeho nejzajímavější místa s doprovodným textem.

Interaktivní mapa Kopidlna, kterou městu vytvořil pan Mgr. Jan Malach, vznikla v roce 2011. V roce 2012 byla mapa doplněna o další fotografie a virtuální prohlídky Kopidlna. Vzhledem k menší velikosti města bylo možné podstatné turistické informace zpracovat do virtuálního průvodce, který postupně představuje nejzajímavější turistické cíle a pomocí odkazů na podrobné stránky o objektech tvoří živý rozcestník k turistickým informacím. Samotný systém interaktivní mapy libivou formou spojil to nejlepší, co dosud pro prezentaci měst a regionů vzniklo: 3D virtuální prohlídky a panoramatické výhledy, fotogalerii, poučné textové informace a záznam GPS tras prohlídky města a výletů do okolí, vložený do přehledného mapového podkladu. Díky filmovému pásku umožňujícímu postupný posun po doporučené trase návštěvy není mapa nesouvislejícím shlukem ikon, ale umožňuje postupné představení města a okolí, tak jak čeká návštěvníka, který se k nám vydá. V mapě byly použity jak existující prezentace, tak doplněné nové profesionálně zpracované pohledy. Mapa je pomocí odkazů propojena s dalšími turistickými informacemi na našem webu. Podařilo se nám vytvořit přehlednou a líbivou prezentaci, která přináší vítanou možnost, jak s nízkými náklady na distribuci přilákat návštěvníky, kteří do našeho města prozatím nezavítali.

*Zuzana Burešová ve spolupráci
s J. Malachem (obdobný text byl použit
i pro prezentaci v soutěži Zlatý erb)*

Knihovna přivítala čtenáře v nových prostorách

V polovině měsíce listopadu se kopidlenká knihovna dočkala odpovídajících prostor v nově rekonstruované budově kulturního centra. Stěhování celé knihovny bylo započaté 12. listopadu 2012, za velkého přispění členů místního hospodářství a nemalé pomoci žáků základní školy.

Celkem bylo přestěhováno 10 000 svazků, které byly v oddělení pro dospělé srovnány do regálů podle abecedního pořádku. V dětském oddělení se knížky srovnaly podle věku malých čtenářů a pro ty starší, zdatnější čtenáře podle abecedy. Knihovna získala v novém kulturním centru velké bezbariérové prostory, 4 internetové stanice a wifi po celém prostoru knihovny. Celý prostor

byl vybaven novým nábytkem.

V suterénu budovy lze využít školicí místnost spolu s odpovídajícím zázemím, které zajišťuje veškeré pohodlí. Tyto prostory mohou využít místní spolky a zájmová sdružení ke svým posezením a setkáním.

V prvním patře se nachází ateliér s malou scénou, které budou sloužit k výstavám, přednáškám a různým kulturním vystoupením. Tyto prostory zatím nemohou sloužit ke svým účelům, protože stále čekají na odpovídající vybavení.

Dveře pro veřejnost se pro mnohé návštěvníky otevřely 7. a 8. prosince 2012. Budova přivítala své věrné, ale i nové čtenáře 11. prosince 2012. (rk)

Říkají nám Volyňáci

...tvrdím, že jsme Češi od Černobylu

Letos tomu bude 20 let, co se do našeho města přistěhovala skupina rodin z Ukrajiny, kterým jsme si zvykli říkat „volyňští Češi“. Začali žít na nově vybudovaném sídlišti, které mělo sloužit pracovníkům rekonstruovaného cukrovaru. Právě kvůli možnosti práce v něm se do Kopidlna rozhodli přistěhovat. Cukrovar se však nedokončil, naopak zanikl, což výrazně zkomplikovalo život reemigrantů.

Přečtěme si nejdříve historii volyňských Čechů, kterou nám poslal pan Ing. Anatolij Volf, který se ve stejné době přistěhoval do nedaleké Butovse. A pak osobní příběh jedné z přistěhovalých, paní Mgr. Niny Dyčenkové.

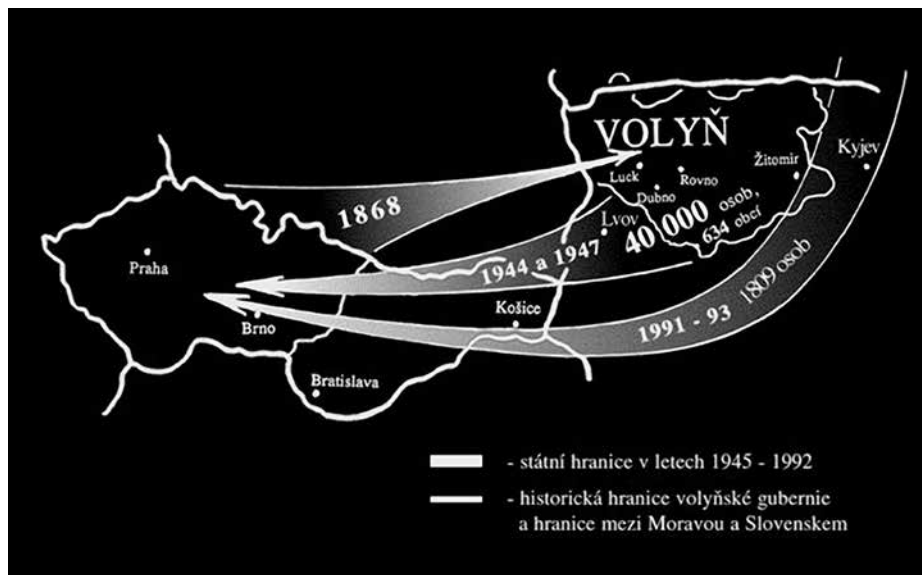
Emigrace je stará jako lidstvo samo

Bylo-nebylo, ale spíš kupodivu bylo... Sál se rok 1861 a v Rusku bylo právě zrušeno nevolnictví. Pomalu, váhavě a nedůsledně docházelo k reformám, zintenzivnění hospodářského rozvoje, ale také k zákazu prodeje půdy Polákům. Toto vše vytvořilo podmínky pro příliv emigrantů z Čech.

Na straně druhé byly politické a sociální problémy v zemích Rakousko-Uherska. Nedostatek půdy v Čechách, pomalý průmyslový rozvoj některých krajů a z toho plynoucí nemožnost zajistit značné části obyvatelstva obživu. K tomu náboženské problémy. To vše vedlo v letech 1868 až 1876 k přesídlení 16 000 Čechů do carského Ruska. V historických studiích o emigraci Čechů z Rakousko-Uherska do Ruska se jako jeden z dalších důvodů uvádí poměrně snadná a krátká cesta (cca 1000 km). Na místo nového domova se dalo dojet i vlastním koňským, či dokonce kravským potahem. To tehdy byla zřejmá výhoda. Co ale čekalo přistěhovalce po příjezdu, to je na zvláštní kapitoly.

V Rusku se jim začalo říkat volyňští Češi. To proto, že za hranicemi dnešního Polska a Slovenska začínala tehdy na straně Ruska Volyňská gubernie. Emigranti se vzdálili Habsburkům a získali půdu ve velké slovanské zemi, zatímco v Čechách třeli bídu s nouzí. Od cara se jim dostalo několika výhod: dostali půdu na výhodné splátky, měli pět let úlevu od daní a peněžních povinností státu, byli zbaveni branné povinnosti, zaručovala se jim svoboda náboženského vyznání, měli právo na svobodný obchod bez obchodních povolení a poplatků, dostali možnost zřizovat a provozovat své podnikání, zavádět řemesla a volně prodávat své výrobky.

Příkladem Čechy založené nové obce byla Malá Zubovščina. Jako rok založení se uvádí 1870. Obec byla těsně za hranici Volyňské gubernie, v Kyjevské gubernii. Zde se tehdy nacházely jenom lesy, keře a všude kolem mnoho bláta. Proto hlavním úkolem přesídlenců budoucí obce Malá Zubovščina bylo

vykloučit lesy a keře, aby získali ornou půdu, a poté ji zúrodnit a obdělávat, jako hlavní zdroj obživy. K údivu místních sedláků a mužů záhy úspěšně hospodařili. Chodili se proto nových osídlenců ptát a učit se, jak to dělat, aby měli tak velkou úrodu a tolik dobrůt ze zabíjaček jako oni.

V „Pamětní knize Kyjevské gubernie za rok 1891“ se připomíná kolonie Zubovščina s 337 obyvateli. Na začátku 2. světové války v kolonii Zubovščina žilo 510 osob-Čechů.

Kolonie měla tehdy dva větrné mlýny, elektrárnu, dílny, mlékárnu, školu, kulturní dům, hasičský spolek, sokolskou jednotku, kapelu, divadelní kroužek, knihovnu, četné obchody, hospodu, nemocnici a lékárnu atd.

Ještě v roce 1991, před návratem do ČR, v Malé Zubovščině žilo kolem 1280 osob. Mezi nimi byli: 870 – Češi, 410 – jiné národnosti (Ukrajinci, Rusové, Poláci). Hodně Čechů, zvláště mládež, bydlelo mimo domov po celém SSSR.

Ale vraťme se zpět do historie. Píše se rok 1871 a asi 45 km od obce Malá Zubovščina

Podpisy o předávání bytů přistěhovalým reemigrantům do Kopidlna v roce 1993 v kopidlenké sokolovně.

směřem na východ k hlavnímu městu současné Ukrajiny Kyjevu, na okraji ukrajinského městečka Malyn, němečtí kolonisté budují vesničku Malyndorf. Pronajali si pozemky od majitelky města Malyna, kněžny Šterbatové. V roce 1885 se Němci stěhují za úrodnější půdou na Povolží a na jejich místo se stěhují Češi v počtech 195 osob. Během dvou let čeští přesídlenci postavili rodinné domy, hospodářské budovy a vysadili četné ovocné sady. Vesnička byla přejmenovaná na obec Malynivka.

V roce 1897 bylo první sčítání obyvatelstva kolonie Malynivka. V kolonii žilo 248 osob. Bylo mezi nimi 57 Němců-luteránů, 161 Čechů-katolíků, 30 Ukrajinců-pravoslavných. Malynivka měla vlastní kovárnu, mlýn, nevelký pivovar a církevní školu s 69 žáky.

Před první světovou válkou žilo na Volyni padesát tisíc Čechů. Na vynikající černozemi pěstovali pšenici, brambory, ovoce a zeletin, řepu a chmel. Měli své koně, dobytek a drůbež. Vytvořili si vlastní územní samosprávu. Češi nakupovali ve svých obchodech, chodili do českých hospod, navzájem se ženili a vdávali. Zvyky, český jazyk a české písničky tak roky přetrvávaly.

Po Říšském míru v roce 1920 připadla Volyň Polákům, kteří zase na oplátku znevýhodnili Rusy (Ukrajince), Češi ale opětně vzkvétali. Vznikaly nové české školy, a dokonce i české noviny. To vše ale jen do roku 1939, kdy území znovu obsadili Sověti. Přišla nucená kolektivizace a později k tomu i válka. Po jejím skončení přišla první vlna reemigrace. Třiatřicet až čtyřicet tisíc Čechů se vrátilo do Čech. Ve velkém to bylo možné v roce

pokračování ze strany 10

1947, kdy prezident Beneš podepsal se Stalinem smlouvu o transferu Čechů z Volyně zpět do vlasti jejich předků. Během pouhých tří měsíců se podařilo zorganizovat přesun.

„Od prezidenta Beneše to byl obdivuhodný diplomatický výkon. Z báječného Sovětského svazu, z ráje socialismu, se přece nikdo nemohl chtít vystěhovat! Ani jsme nechtěli věřit, že se to povedlo,“ hodnotil smlouvu a vzpomínal v roce 1994 tehdejší předseda Sdružení volyňských Čechů a jejich přátel profesor MUDr. Vladimír Dufek narozený na Ukrajině (jeho děda odešel do Ruska z Jičínska).

Dále profesor řekl: „Československé občanství tehdy získali volyňští Češi po návratu do vlasti okamžitě. Ve zvláštních vlacích (přední vagóny osobní, zadní nákladní s dobyt看, zemědělskými stroji, majetkem) jeli z Volyně už jako občané československého státu. Naše vesnice celá směřovala na Moravu. V oblasti Mikulova, Znojma, Vyškova zbyly po Němcích prázdné statky. Tam jsme začali hospodařit a znovu žít. Můj kluk už ale pořádně neví, co je Volyň, a vždycky o Vánocích nebo jiných rodinných příležitostech mu o tom musím vyprávět. Vnuci se už ani nebudou ptát...“ Tolik vzpomínky Dr. Vladimíra Dufky.

Ti, co zůstali, tak nějak žili v SSSR dál. S českou národností, ale sovětskou státní příslušností. Mezi těmi, co zůstali, byli i Češi z české kolonie Malá Zubovščina a Malynivka, v poválečné Kyjevské gubernii. Pro ně už Benešova smlouva neplatila. A žili by tam asi dodnes, kdyby nebylo sedmdesát kilometrů vzdáleného Černobylu.

Když 26. dubna 1986 na černobylské jaderné elektrárně došlo k havárii, všichni v kolonii Malá Zubovščina jsme vskutku zářili. Sovětskými úřady jsme byli sice ujišťováni, že žijeme v oblasti naprosto zdravé, ale zvětšování štítných žláz a ubývání červených krvinek v našich tělech přinutilo úřady sdělit pravdu: Ve vesnici se nedá žít a musí být vystěhovávána. A to nám sdělili po třech letech ozařování! Tímto pro nás, Čechy od Černobylu, začaly značně odlišné životní příběhy od životních příběhů Volyňáků, navrátilců z roku 1947.

Zaznamenejme je chronologicky:

Lистопад roku 1989 – zrození ideje pokusu návratu do staré vlasti (Viktor Javůrek a Ing. Vladimír Černý-Kudima)

Prosinec 1989 – vznik iniciativní skupiny pro obrození – společnosti J. A. Komenského, což byla podmínka zahájení jakéhokoliv oficiálního jednání.

26. prosince 1989 – výzva prezidentovi a předsedovi vlády ČSSR o návrat krajanů od Černobylu do historické vlasti, která byla doručena Generálnímu konzulátu ČSSR v Kyjevě, Ukrajina.

25. ledna 1990 – založení první pobočky krajského sdružení Korostenského oddě-

Busta prezidenta Beneše v Žatci.

lení Československé kulturní osvětové společnosti J. A. Komenského v Malé Zubovščině (předseda p. Viktor Javůrek, místopředsedové Ing. Vladimír Černý a p. Jaroslav Ornst st.).

10. února 1990 – historický první návštěva představitelů Generálního konzulátu ČSFR v Kyjevě v naší české vesničce Malá Zubovščina (pánové Z. Huml, V. Halenar, R. Haba).

27. února 1990 – historické setkání zástupců krajanů od Černobylu s prezidentem ČSFR Václavem Havlem na československém velvyslanectví v Moskvě. Předání další žádosti o návrat do historické vlasti, kterou podepsalo 166 rodin krajanů od Černobylu.

7. dubna 1990 – založení celostátního krajského sdružení Československá kulturní osvětová společnost J. A. Komenského na Ukrajině (Spolupředsedové pánové doc. Boris Iljuk, CSc., doc. Stanislav Černý, CSc., Ing. Karel Vasyľ).

Ovšem, vystěhovat se z SSSR, to není na jednu „bumáčku“!!!

14. dubna 1990 – návštěva Malé Zubovščiny velvyslancem ČSFR v SSSR Rudolfem Slánským a generálním konzulem ČSFR v Kyjevě Stanislavem Hynarem.

23. až 25. října 1990 – oficiální návštěva delegace Československé kulturní osvětové společnosti J. A. Komenského na Ukrajině, parlamentu a vlád ČSFR a ČR, Kanceláře prezidenta republiky a nevládních institucí za účelem urychlit rozhodování o reemigraci krajanů od Černobylu do historické vlasti a možnosti ozdravovacích pobytů dětí od Černobylu v České republice.

20. prosince 1990 – usnesení vlády ČSFR, kterým byl dán souhlas k návratu osob českého a slovenského původu a jejich rodin na území jejich předků.

22. dubna 1991 – začátek druhé vlny ree-

migrace. Návrat první skupiny a jejich usídlení v Rovné na Sokolovsku.

Na rozdíl od volyňských Čechů jsme občanství získali až po 4,5 letech. Byli jsme převáženi během tří let autobusy a kamiony. Finanční úspory a veškerý majetek, s výjimkou několika kufrů a krabic, zůstaly na Ukrajině.

V letech 1991 až 1993 do České republiky přesídlilo celkem 1809 krajanů od Černobylu. Našli svůj nový domov v 56 lokalitách 27 okresů české země. Mezi ty největší lokality patří: Krupka (okres Teplice), Rokytnice v Orlických horách (okres Rychnov n/K), Kuřivody, Stráž pod Ralskem (okres Česká Lípa), Rovná, Oloví, Vřesová (okres Sokolov), Milovice (okres Nymburk), Broumov, Police nad Metují, Jaroměř (okres Náchod) aj. V některých sdělovacích prostředcích se tomuto přesídlení říká druhá vlna reemigrace.

Chtěl bych jménem nás všech – Čechů od Černobylu – poděkovat všem těm, kdo se podíleli na našem přesídlení a vřelém přijetí mezi sebe. Vládním činitelům, vedoucím okresů, zastupitelstvům měst a obcí a občanům ČR. Kdybych měl jmenovat jména, byl by to dlouhý seznam a jistě bych někoho po těch více než jednadvaceti letech zapomněl. Proto děkuji VŠEM!

Zvláště chci poděkovat prezidentu Václavu Havlovi. Tak jako volyňští Češi mají jako svého prezidenta dr. E. Beneše, Češi od Černobylu mají svého Václava Havla. Jsem si stoprocentně jistý, že za naše přesídlení vděčíme především jemu a jeho choti Olze. Víme, že to byl člověk neuvěřitelného životního příběhu. V životě obýval vězeňské cely, divadelní zákulisí i prezidentská apartmá. Ze všech pozemských hodnot měl na prvním místě vždy člověka a lidskost jako takovou.

Slovy z jeho dopisu účastníkům prvního celostátního setkání krajanů od Černobylu konaného ve dnech 21. a 22. září 2001 v Josefově bych chtěl svůj historický výlet do historie východních emigrantů ukončit:

„... Velmi mne těší skutečnost, že jste si po generace, daleko od vlasti svých předků, udrželi vědomí sounáležitosti s českým národem. Dokázali jste si zachovat znalost mateřského jazyka i české kultury. Oceňuji vše, co jste vykonali pro dobré jméno českého národa v zahraničí.

Nepochybuji o tom, že pro vás nebylo nijak lehké opustit zemi, kde jste se narodili a vyrostli. Víme, že jste zažili mnoho těžkých chvil, a také přechod do nových poměrů po přesídlení byl náročný. Tím více si vážím toho, že jste dokázali překonat všechny obtíže a vybudovat si zde svou novou existenci. Mé ocenění patří i těm, kteří vám v začátcích vašeho nového života v historické vlasti podali pomocnou ruku.

Věřím, že dnes je již Česká republika domovem pro vás i vaše děti. Přiji vám mnoho šťastných let.“

V Praze dne 20. září 2001, podpis: Václav Havel

Ing. Anatolij Volf, v Butovsi dne 19. 1. 2013

Větší část svého života jsme prožili ve vesnici Malinovka na Ukrajině

Vesnice Malinovka se považuje za českou vesnici, protože se tam usídlili naši předkové, kteří přišli na Ukrajinu z Čech. Moje babička mi říkala, že lidé z Čech pěšky přicházeli na Ukrajinu, že si mohli zakoupit levné pozemky. Po výbuchu reaktoru černobylské jaderné elektrárny vzniklo zde družstvo českých občanů, kteří žili na Ukrajině. Obrátili se na českou vládu s žádostí o pomoc. Výsledkem bylo, že děti z postižené oblasti jezdily na ozdravné pobyty do Čech, obyvatelům byla z Čech poskytována humanitární pomoc, v podobě zásilek nezávadných potravin. Velkou zásluhu na tomto vývoji měla paní Olga Havlová, která se mimo jiné zasloužila, že nám byl umožněn návrat do České republiky, čehož si velmi vážíme a vždy na ni s úctou vzpomínáme. Nabídek na přesídlení do Čech bylo tehdy mnoho. Ale pro naše lidi to bylo těžké rozhodování. Nikdo z nás tuto zemičku uprostřed Evropy neznal a vůbec netušil, co ho zde čeká. V nabídce míst k přesídlení bylo i město Kopidlno s nabídkou pro 40 rodin. A právě tolik rodin z vesnice Malinovka se tenkrát chtělo odstěhovat.

Já jsem se rozhodla odjet do Čech proto, aby moje děti vyrůstaly v čistém životním prostředí. Přiznávám, že v tom byla také určitá dávka zvědavosti. Moji rodiče tenkrát dlouho váhali, ale pak se rozhodli přestěhovat se mnou. Moji babičce v té době bylo již 90 let. Prožila zde tři roky a moc se jí tu líbilo a často říkala: Proč jsme se nevrátili do Čech dřív?

Návrat do Čech byl psychicky i fyzicky náročný. Při stěhování byly přiděleny na jednu rodinu 2 m² v kamionu, který nás do Čech převážel. Proto se braly jenom ty nejdůležitější věci. Nábytek se musel řádně srovnat, jinak by se do tak malého prostoru nevešel. Na hranicích proběhla kontrola převáženého nákladu celníky, protože některé věci nebyly povoleny ke stěhování. Hodně času jsme strávili přípravou a sháněním mnoha dokladů potřebných k přesídlení.

Při vlastní cestě do Čech o nás bylo velmi dobře postaráno. Než jsme se mohli přemísť do svého nového domova v Kopidlně, tak

Poznávací zájezd s dětmi do Prahy.

jsem strávili dva týdny v karanténě v Milenovicích u Písku. Vzpomínám si, že když jsme pak přijeli do Kopidlna, tak pro nás bylo připraveno krásné uvítání v sále kina na náměstí, které zorganizoval městský úřad. Ale ze strany místních občanů to přijetí nebylo dlouho tak příjemné. Dívali se na nás jako

Děti přistěhované s rodiči do Kopidlna na našem sídlišti.

na lidi z jiné planety. Ale zdaleka ne všichni. Třeba na sídlišti nás přišla pozdravit paní Marie Jelínková. Byla první, co s námi komunikovala a nabídla nám pomoc. Na to se nezapomíná. Vztahy s místními občany se rovnaly po delší dobu. Za zády jsme často slyšeli slovo „Rus“, které ale s námi nemělo nic společného. Mrzelo nás, že nebylo splně-

no to, co nám při přesídlení bylo přislíbeno. Že každý z nás dostane práci ve zdejší cukrovaru. Realita ale byla jiná.

Cukrovar nebyl zprovozněn a postupně byl zbourán a tím i naše naděje na uplatnění v místě. Každý si musel práci v cizí zemi shánět sám. Doposud mám v paměti slova inspektora školství v Jičíně, který mi tehdy do očí řekl: „Vy tady ve školství nikdy pracovat nebudete. Na to zapomeňte.“ Tato slova se mne velice dotkla a zklamane jsem odcházela domů. Naštěstí se nenaplnila. Bylo nás tehdy více, kteří se setkali s nějakou překážkou. Na lepší pozice, tehdy ještě bez českého státního občanství, tady jako cizince, nechtěli podniky zaměstnávat. A proto jsme museli pracovat jenom tam, kde Češi pracovat nechtěli.

V České republice žijeme už 20 let. Máme tu už spoustu kamarádů, přátel a dnes se tu už cítíme jako ostatní občané. Musím však říci, že to nějaký čas trvalo, než jsme dokázali překonat předsudky ze strany Čechů. Museli jsme jim dokázat, že tu chceme společně s nimi žít a společně pracovat.

Na Ukrajině jsem celý život pracovala ve školství a ve stejném oboru působím i tady. Jsem velice šťastná, že mohu vyučovat v české škole, vzdělávat se a prosazovat zde něco nového a pro děti i jejich budoucnost užitečného.

Nelituji, že jsem se přistěhovala do Čech. Pro mne to byla velká životní zkušenost, kterou jsem úspěšně prošla a našla jsem si zde mnoho nových přátel a kamarádů. Odchodem z Ukrajiny jsme kdesi v dále ponechali svůj domov a přátele. Zůstaly nám už jenom ve vzpomínkách. Podařilo se nám v Kopidlně najít svůj druhý domov. Máme tu nové přátele, které bychom jinak nikdy nepoznali, a zažili jsme to, co bychom na Ukrajině nikdy nezažili.

Na závěr jsem chtěla jménem všech „Volyňáků“ poděkovat lidem, kteří nám pomáhali. Byli nám nablízku a vždy stáli při nás. Cizinec je také člověk, a než ho odsoudíme, musíme ho nejprve poznat a dát mu šanci. Jsme vděční, že my jsme takovou šanci mezi vámi v Kopidlně dostali.

Nina Dyčenková

Zprávy ze základní školy

Bývalí žáci se mohli na chvíli vrátit do školních lavic

Na letošní „Den otevřených dveří“, který se uskutečnil 7. 12. 2012, se všechny děti prvního stupně velice těšily, protože měly předvést své dovednosti a znalosti nejen před tabulemi, ale i na počítačích a inspirových tabulích. Jejich příprava na tento den začala již počátkem listopadu, kdy vytvářely výrobky a výkresy na výzdobu svých tříd a výzdobu školních budov. Každá třídní paní učitelka vybrala pro svoje žáky vhodná témata, která děti nejen zajímala, ale ve kterých si mohli všichni procvičit a ověřit své znalosti a dovednosti. Zároveň si některé děti připravily i malá kulturní vystoupení, kterými zakončily svůj ukázkový den. Konečně nastal tak dlouho očekávaný den a 7. prosince se otevřely všechny dveře naší školy.

Den otevřených dveří dal možnost rodičům a široké veřejnosti opět po letech vstoupit do školních tříd a zasadnout do školních lavic. Na I. stupni tuto možnost využilo při-

blízně 20 lidí, především z řad rodičů a prarodičů, kteří se zájmem sledovali práci svých dětí s moderními výukovými pomůckami. Všichni šikovnost a dovednost všech dětí ocenili, mnozí se dokonce i do výuky zapojili, aby si sami vyzkoušeli práci na inspirových tabulích.

Den otevřených dveří proběhl i na II. stupni. V tento den bylo umožněno rodičům žáků, bývalým žákům i všem dalším zájemcům navštívit školu přímo během vyučování. Na II. stupni probírala v mnoha třídách interaktivní výuka, předvedeno bylo i využití digitálních učebních materiálů v počítačové učebně.

Možnosti návštěvy školy využilo několik rodičů a bývalých žáků školy. Některé žáci se však během vyučování před přítomnými rodiči chovali nevhodně, čímž bohužel ukázali i negativní stránky své školní práce.

Pedagogický sbor ZŠ

Jak nám ubíhá rok v mateřské škole

V minulém čísle jsme vás seznámili se začátkem školního roku a podzimním obdobím. A jak jsme naznačili, blížily se Vánoce a děti se v mateřské škole poctivě připravovaly na vystoupení. Při předvánočním posezení vystoupily s pásmo básní, písní a tanečků. Připravena byla výtvarná dílna, kde společně s rodiči vytvářely krásné vánoční přání. Společně jsme si zazpívali u šálku čaje nebo kávy s dobrým cukrovím, které přinesly děti z domova.

Po Novém roce jsme připravili sportovní dopoledne v hale. Děti mohly vyzkoušet svoje dovednosti v různých soutěžních disciplínách (skok na trampolínu, koulení míče mezi lany, výskok na švédskou bednu, válení sudů, střelba míče na bránu). Jako správný sportovec by všechny děti obdržely diplom a medaili, kterou jim přišel osobně předat pan ředitel Berný. Děti byly nadšené, návštěva pana ředitele, nejen při vystoupeních, ale i při soutěžích, je pro ně vždy vítanou změnou.

Dne 27. 2. 2013 proběhl v celé mateřské škole karneval. Děti měly krásné masky, které pro ně připravili rodiče. Také paní učitelky se zapojily, a všichni se tak rázem proměnili v klauny, šmouly, ale i princezny a další pohádkové postavičky. Děti v maskách soutěžily o ceny, měly přehlídku masek, diskotéku a to vše vyvrcholilo přípitkem s „dětským šampánem“. Děti mají krásné a nezapomenutelné zážitky a už se těší na další akce. Na všechny fotografie z akcí se můžete podívat na stránkách školy ms.zskopidlno.cz.

Co připravujeme? Na konci března velikonoční tvoření, divadlo z Hradce Králové, oslavu dne matek, dětský den a další akce, které budou pro děti překvapením. (an)

Zprávy ze základní školy

Jak jsme si užili lyžování v Příchovicích

2. 1. 2013 v devět hodin se nikdo nemohl dočkat, až dojedeme na Jičínskou chatu. Náš pokoj se mi líbil, byl útulný jenom trochu malý. Lyžařský výcvik jsme zahájili obědem a po obědě jsme vybalovali a seznamovali se s naší malou chatičkou. Potom jsme šli na procházku, podívali jsme se na sjezdovku a prohlédli jsme si okolí.

Druhý den ráno byl budiček v 07:15 a v osm snídaně. Snídaně mě překvapila, protože na nás čekal švédský stůl se vším možným. V devět hodin jsme vyrazili na svah. Sice byla mlha a neuměla jsem jezdit na kotvě, ale všechny překážky jsem překonala a jezdilo se krásně. Byla jsem přiřazena do skupiny jedna, která si mohla jezdit sama a jak se jí zlíbí. Ráno jsem si krásně zalyžovala a asi v jedenáct hodin jsme odcházeli ze svahu. Ve dvanáct hodin byl oběd a ve dvě hodiny se šlo znovu na svah. Zůstali jsme tam asi do čtyř hodin. V šest hodin byla večeře.

Třetí den začal úplně stejně až na to, že

mlha zmizela a lyžovalo se ještě líp. V sobotu nám trochu přšelo, tak se šlo lyžovat jen ráno a odpoledne jsme byli na procházce, na rozhledně jménem Štěpánka. Sice jsme nešli dovnitř, ale okolí bylo krásné. Když bylo osobní volno, tak jsme nedělali nic jiného než odpočívali, protože jsme byli všichni vyčerpaní. Ale večer jsme hráli karty a společenské hry. Večer jsme samozřejmě poslušně spali, i když někdy byl smích slyšet po celé chalupě.

V neděli bylo opravdu málo sněhu, protože stále přšelo a ještě k tomu byl zmrzlý sníh, ale když se sníh rozjezdil, tak se jezdilo úžasně. Občas mě naštvalo, že lidi z chaty u sjezdovky jménem U Čápa, kde jsme lyžovali, pouštěli volně psy po sjezdovce. Celý týden jsem ani jednou neupadla, ale zrovna poslední den jsem najela na místo, kde nebyl sníh, a hned byl kotrmelec na světě. Ještě štěstí, že se mi nic nestalo, jen jsem si nazula lyži a jela jsem dál.

A na co jsem se celý týden těšila? Bylo to večerní lyžování, kterého jsem se nemohla dočkat. Málem jsem ani nešla, protože jsem měla mokré oblečení, ale kamarádka mně svoje oblečení naštěstí půjčila. Večer jsem si zalyžovala nejlíp z celého týdne, protože nikdo nikde nebyl, jenom já a pár dalších spolužáků. Sice jsem byla opět celá mokrá, ale stálo to za to. Ráno jsem byla rychle sbalená, jen jsem řekla sbohem chatičko a jelo se domů.

Na závěr jenom, že se mně lyžařský výcvik moc líbil, jídlo mi taky chutnalo a příští rok jedu určitě znovu.

Sára Pluhařová, žákyně 7. A

Výlet do Afriky
ze školních lavic

Ve středu 12. 12. 2012 jsme měli 2. projektový den s názvem Multikulturní výchova s tématem Afrika. Začalo to tím, že jsme dostali papír s vlajkami států, které jsme měli přiřadit ke státům na mapce. Potom jsme dostali za úkol zakreslit hranice nejchudších států a také si vybrat jeden stát, kam bychom se chtěli podívat, a uvést důvody proč právě tam. Já bych si vybral Tunisko, protože jsem slyšel, že je to tam pěkné, a tak mě to láká. K zahození ale po včerejší besedě není ani Jihoafrická republika.

Na besedu do kina jsme šli asi v 8.25 hod., kde nám manželé Špillarovi ukazovali různá místa, která sami navštívili: např. poušť a duny či zkamenělé stromy, také rostliny, zvířata, jako např. hyeny nebo zvíře podobné stavbou kostry slonovi. Dále nám ukazovali vesnice, kde byly různé chýše. Trochu mě překvapilo, že zvenku vypadaly chudě a uvnitř měly i televizi. Vyprávěli nám také různé historky, třeba jak přednášejícího bodl škorpion nebo ho zaháněl tučňák. Po besedě jsme šli zase do školy, kde jsme vyplňovali test a povídali si, v čem se máme lépe my a v čem oni.

Projektový den se mi líbil, hlavně ta beseda, protože jsem se na ní něco přiučil a viděl něco, co jsem neviděl, a poslechl si hlasy afrických zvířat.

Martin Krulich, 9. třída

Zprávy ze základní školy

Žáci si vyzkoušeli, jak správně napsat motivační dopis

Motivační dopis je velmi důležitou součástí při žádosti o práci či stáž. Jedná se o jednu z prvních informací o vás – pokud se bude líbit, můžete na jeho základě postoupit k pohovoru. Hodně lidí má sice výborně napsaný životopis, ale motivační dopis podceňují. To je ovšem velká chyba, motivační dopis je pro personalisty stejně důležitý.

Jak by měl motivační dopis vypadat

- motivační dopis by měl být krátký, ale výstižný a samozřejmě bez gramatických chyb
- napsaný na počítači
- neměla by chybět adresa (vaše i za-

městnavatele)

- oslovení
- Proč máte zájem právě o tuto společnost?
- Proč si mají vybrat právě vás?
- jak se zachováte v případě, že vás přijmou
- pozdrav a ruční podpis

Žáci 9. třídy si v hodinách slohu kromě životopisu vyzkoušeli napsat i motivační dopis adresovaný ředitelům zvolených středních škol a učilišť. Jak se jim to povedlo, posuďte sami.

Milý pane řediteli,

myslím si, že jsem správný uchazeč na vaši střední školu. Školu jsem nikdy nezanedbávala a snažila jsem se prospívat co nejlépe a s vyznamenáním. To se mi také povedlo. Co se týče mého chování, vždy bylo výborné a žádné kázeňské postihy jsem neměla. Ve škole jsem se účastnila i dobrovolných přednášek nebo exkurzí. O obor, o který se ucházím, mám opravdu zájem a nevolím ho jen tak. Myslím si, že mě bude bavit a do budoucna mi bude užitečný. Škola se mi také hodně zalíbila tím, jak vypadá a jak tam byli ochotní žáci. Přesvědčila jsem se o tom, že je to škola na úrovni. Hodně mě také oslovil i internát, protože je nově zrekonstruovaný. Doufám tedy, že se uvidíme v září. Byla bych moc ráda. Přeji pěkný den.

S pozdravem Eliška Ketnerová

Vážený pane řediteli,

Tímto dopisem bych chtěl upozornit na svoje klady, které mohu škole nabídnout. Věřím, že se i dost naučím. Vaši školu jsem si vybral z důvodu mého zájmu o věci v oblasti informatiky a s ní spojených věcí. Také vzdálenost mého bydliště od místa školy je vyhovující. Doufám, že jsem na vás udělal potřebný dojem.

S pozdravem Petr Pelant

Vážená paní ředitelko,

hlásím se na vaši školu, protože mě zajímá obor sociální činnost a o vaši škole jsem slyšela samé dobré věci. Také jsem se byla u vás podívat na dnu otevřených dveří a vaše škola se mi opravdu hodně zalíbila. Kdybyste mě na svou školu přijala, byla bych ráda, ale také byste byla později ráda i vy. Jsem totiž ve škole dost aktivní, účastním se různých olympiád, mám velmi dobré výsledky a mám i různé zájmy. Na tento obor se také hodím, protože mám vlastní zkušenost se zvoleným oborem. Jsem totiž v pěstounské péči a mám i zkušenosti s dětským domovem. Mám také velké sociální citění, takže jestli mě přijmete na vaši školu, určitě neproděláte. S tímto se s vámi loučím a doufám, že zvážíte mé kvality.

S pozdravem Alena Fišerová

Vážený pane řediteli,

Ráda bych se k vám dostala na školu na obor zdravotní asistent. Na tento obor se hlásím, protože bych chtěla pomáhat lidem, kteří to potřebují. Baví mě to a ráda jim pomohu a poradím. S lidmi, ale také s dětmi se dokážu bavit o všech problémech. Když mě přijmete, budete spokojený vy, ale také pacienti.

S pozdravem Nikola Hloušková

Předškoláci plnili své první školní úkoly

Téměř po roce 24. ledna 2013 opět ožila budova základní školy v Hilmarově ulici zvídavými hlásky budoucích prvňáčků, kteří společně se svými rodiči přišli k zápisu. Malí předškoláci museli zvládnout své první úkoly, mezi které patřila znalost základních, ale i doplňkových barev, poznávání geometrických tvarů, vyjmenování číselné posloupnosti, porovnávání počtu různých předmětů. Zároveň museli zvládnout základní orientaci v prostoru.

Mezi těžší úkoly, se kterými se museli budoucí prvňáci „poprat“, patří kresba lidských postav. Nejčastějšími tématy byly postavy rodičů a sourozenců, u některých malých malířů se objevovaly pohádkové

postavičky, ale i různá zvířátka. Mezi nejtěžší úkoly patří správná výslovnost hlásek. Tak jako v předcházejících letech, i v letošním roce se objevilo několik dětí s logopedickou vadou. Pro každou paní učitelku měl budoucí školáček připravenou pěknou básničku nebo písničku.

Za svou snahu si všichni budoucí školáci odnesli malé dárky a pamětní list, který jim bude připomínat první vstup do školy. Celkem bylo zapsáno 35 žáků, na vlastní žádost rodičů byly 8 dětem navrženy odklady povinné školní docházky. Do lavic ZŠ v Hilmarově ulici by tak mělo k 1. září 2013 zasednout 27 prvňáčků.

Kolektiv učitelů I. stupně

Zprávy ze základní školy

Na jeden den v roli učitelů

Jak učili deváťáci mladší spolužáky

Adrian: Jednoho dne mě napadlo, že bychom udělali Sportovní den, jako se o to snažila minulá devítka. Ve škole jsem to řekl klukům a kluci stáli při mně, že je to dobrý nápad. S návrhem jsme zašli za panem ředitelem a ten nám to celé schválil. Začali jsme na tom pracovat asi měsíc předem. Měl jsem docela ze všeho strach, ale vůbec jsem nemusel, protože výsledek byl perfektní. Nejvíce na všem se mi líbilo, jak jsme s Týnou museli hlásit do školního rozhlasu. Měl jsem obrovskou trému a myslím, že ji měla i Týna, ale zvládli jsme to dobře. Sportovní den se konal 20. 12. 2012.

Zájemci z řad kluků byli ve víceúčelové hale, tam se hrál turnaj ve fotbale, v malé tělocvičně hráli zbytek kluků florbal a holky organizovaly svůj „holčičí den“. Měl jsem strach, jak to bude probíhat, ale všechno bylo bez problémů. Ceny jsme vyhlašovali za nejlepší tým, za nejlepšího brankáře a nejlepšího střelce. Nejlepší střelec získal fotbalový míč, nejlepší brankář rukavice a vítězný tým krásný dort. Myslím si, že ceny byly pěkné. Celá akce se mně líbila a jsem rád, že jsme to dokázali dotáhnout až do konce. Taky bychom chtěli poděkovat panu řediteli Bernému a paní zástupkyni Hladíkové, která nám věnovala i své hodiny, a za to, že „do toho s námi vrazili tolik času“. Do konce školního roku bychom stáli o další možnost organizovat nějakou akci.

Týna: Popravdě začnu tím, že holky sportovní den v plánu neměly. Kluci ve třídě přišli

s návrhem udělat fotbalový turnaj. Jelikož všichni fotbal nehrají a jsou to většinou holky, tak jsme naopak měly uspořádat něco pro ně. Tenhle den byl tedy rozdělen na fotbalový turnaj, vybíjenou a dívčí zájmy. Den jsme nazvali „DNES UČÍ DEVÍTKA“. Kluci si řešili podrobnosti o fotbalovém turnaji a vybíjené, jako jsou například ceny, rozdělení týmu a podobně. Dívčí den byl rozvržen na části, jako je film, vaření, počítače a také přednáška o líčení a kosmetice.

ce. Dívky to měly rozdělené jednoduše podle tříd, každá dvojice holek z devítky měla jednu určitou třídu, se kterou v roli učitelek strávila všechny hodiny. Paní učitelky v tento den účinkovaly jenom jako dozor.

Před tímto dnem se sháněly a zařizovaly všechny potřebné věci, docházelo také k drobným nedorozuměním, se kterými jsme si také poradili. Den před naším velkým dnem si mě a Adriana pozvala paní uč. Hladíková a měli jsme jasný úkol, provést školní hlášení, z čeho jsme nejdříve nebyli úplně nadšeni. Měli jsme trému, ale také jsme se u toho dokázali pobavit. Nakonec vše dopadlo úspěšně. Když přišel „náš den“, někteří se dokonce báli víc, jak my všichni. Den probíhal bez vážných problémů a i s naší spoluprací jsme ho zvládli, zvládli jsme to nejen díky naší organizaci, ale také s pomocí jiných a opravdu jsme si ho užili.

Kristýna Kulhánková a Adrian Domašínský, hlavní organizátoři akce

Hodnocení akce

Organizace nebyla moc lehká, protože se žáci přihlašovali a zase odhlašovali. Bylo těžké, aby si zapamatovali, kde a v kolik mají být. Nakonec jsem musel hlásit do školního rozhlasu a stejně to nebylo moc platné. Den probíhal podle plánu, až na to, že jsem musel mluvit hlavně já. Myslím si, že nikdo nedělal nepořádek a že se každý soustředil na hru. Den se mi líbil a jsem rád, že jsme to

Zprávy ze základní školy

pokračování ze strany 16

dokázali celé dotáhnout až do konce. Jediné, co se mně nelíbilo, že nám paní učitelka vytkla, že v tom máme zmatky, protože jsme tam měli napsané žáky ze 6. třídy, kteří prý nechtěli hrát, ale do seznamu se napsali. A taky se mi nelíbilo, jak se chovali vítězové po předání ceny, protože se do dortu pustili lžícemi a celý ho rozkuchali. Dort vyhrál tým Standovi muži, 8. tř. Myslím si, že kdyby dort nakrájeli, mohli by dát kousek panu řediteli a paní zástupkyni za to, že díky nim se tento den vůbec mohl uskutečnit.

Adrian Domašínský – 9. tř.

Přípravy začínaly tím, že jsme našly nějaká jídla a sepsaly recepty s postupy. Poté jsme vymýšlely, jak bude probíhat přednáška a na jaké filmy se budeme dívat. Hlavním účelem bylo, aby se děvčata nenudila a něco málo si z hodin odnesla. Naše první dvě hodiny začínaly filmem, který si dívky vybraly samy. Následovaly dvě hodiny přednášky, která se týkala líčení. Snažily jsme se děvčata poučit, aby to s líčením nepřeháněla, aby se denně odličovala apod. Na přednášku navazovalo líčení poslepu. Z několika dvojic jsme vybraly dvě nejlepší a ocenily je diplomem a menšími dárky. Poté jsme pokračovaly dlouho připravovaným vařením. Při hodině jsme skupinám pomáhaly a radily, jak mají co připravit, nakrát apod. Když se dívky nadjedly, rozdaly jsme jim dotazníky, aby zhodnotily den. Po vyplnění dotazníků si uklidily svá pracovní místa a na závěr jsme se vyfotily. Z našeho pohledu to bylo trochu složité, dlouho jsme přemýšlely, čím bychom je zabavily po přednášce. Abychom je zaujaly, nebylo to vůbec lehké. Jinak si myslíme, že se nám den vydařil, hodnocení dívek bylo podle nás pozitivní a všechny by si chtěly tento den zopakovat. My jsme si z tohoto dne odnesly zkušenosti, že není nelehčí organizovat program pro početnější skupinu, ale bavilo nás to.

Eliška Ketnerová, Jana Mrázková – 9. tř.

Pod vedením Anny Kvapilové a Kristýny Kulhánkové se tento den vzdělávala některá děvčata ze třídy 7. A a v této třídě jsem vykonávala po celý den dozor. V prvních dvou hodinách si dívky připravily svačinu ve školní kuchyňce. Práci si rozdělily do tří skupin. První skupina připravovala řízků, druhá skupina bramborový salát a třetí skupina moučník. Žákyně byly výborně připraveny a zadané úkoly je bavily. „Paní učitelky“ věčně radily i pomáhaly. Třetí vyučovací hodinu se děvčata věnovala programu líčení na PC a připravovala podklady pro vytvoření výstupu v podobě tvorby nástěnky. V následujících dvou hodinách si Anička s Kristýnou

připravily humorný film s názvem Jackie a Jack. V poslední vyučovací hodině potom dívkám vysvětlily, jak se líčit, jaké přípravky používat, a ukázaly některé způsoby líčení. Každá dívka obdržela diplom jako poděkování za účast. Celkově hodnotím tento den za zdařilý. „Paní učitelky“ byly připraveny výborně a organizačně den dokonale zvládly. Zadaná témata dívky bavila.

Mgr. Lenka Rozsypalová

Dne 20. 12. se na jeden den stali vyučujícími učitelé žáci deváté třídy. Dívky třídy 7. B – pod vedením Aleny Fišerové a Ane-

ty Smolíkové – měly možnost seznámit se s novými trendy v líčení a navzájem si líčení vyzkoušet. Na konci první hodiny bylo vyhodnoceno nejzdařilejší nalíčení a vítězem se stala Domča Šretrová. Druhá hodina byla věnována oblíbenému origami – podle postupu – krok za krokem – si všichni z papíru složili motýlky. Následovalo oblíbené vaření, ve skupinách se připravovala pizza na několik způsobů... A všem chutnalo!!! Tento netradiční školní den jsme zakončili zhlédnutím filmu – dle výběru žáků – a také jsme zašli podpořit spolužáky do sportovní haly.

Iva Komárková – tř. učitelka

Zprávy ze základní školy

Fotografie přinesla první místo v soutěži

O foto soutěži jsem se dozvěděla ve škole, když jsme měli přednášku o houbách. Řekl nám o ní pán, který tuto přednášku vedl. Hned jsem tušila, že se zapojím. Papír s informacemi o soutěži dal jedné paní učitelce a řekl, že v případě zájmu se víc dozvíme u ní. Když přednáška skončila, hned jsem šla za paní učitelkou a ona mi slíbila, že mi papír s informacemi nakopíruje a předá v pondělí.

O víkendu jsem vyrazila do lesa a fotila všelijaké rostliny a houby. Jen pár fotek se opravdu povedlo. V pondělí jsem si šla pro papír s informacemi o foto soutěži. Když jsem ho dostala do rukou, napjatě jsem ho pročítala. Soutěž měla dvě kategorie – kategorii A, houby, nebo kategorii B, krásy lesa. Já si vybrala druhou kategorii. Prohlížela jsem své fotky a nakonec vybrala tři – houbu v šišce, mech a pavučinu.

Dlouhou dobu jsem nevěděla, jestli moje

odeslané fotky byly úspěšné, nebo ne. V den vyhlášení výsledků jsem hledala na internetových stránkách, ale nic jsem nenašla, ani žádná emailová zpráva mně nepřišla. Myslela jsem, že jsem nebyla úspěšná. Mrzelo mě to, ale smířila jsem se s tím.

Jednoho dne, když jsem přišla ze školy, mně mamka řekla, že mám na poště nějaký doporučený dopis. Jako první mě napadlo, jestli to náhodou nesouvisí s tou fotografickou soutěží. Otevřela jsem svou emailovou schránku a mezi spoustou přijatých zpráv jsem našla tu jednu nejdůležitější. Vyhrála jsem první místo! Moje fotka pavučinky vyhrála první místo! Rozplakala jsem se štěstím a byla jsem na sebe opravdu pyšná.

V budoucnu se chci stát fotografkou a doufám, že mně tato výhra k mému vysněnému povolání pomůže.

Kateřina Sýkorová, 7. B

Kronikář Jindřich Severa

Titulní list první městské kroniky Kopidlna.

Obecní či městská kronika jsou jedním z významných dokumentů o životě v místě. Píší se od nepaměti, ale od roku 1921 výnosem zvláštního zákona Československé republiky byly dány místním samosprávám jako povinnost. Tak byla založena i městská kronika Kopidlno. V úvodu první kopidlenké městské kroniky se k tomu píše:

Národní shromáždění republiky Československé zákonem ze dne 30. ledna 1920 (Sbírka zákonů a nař. č. XVI. ze dne 17. února 1920 č. 80.) uložilo každé politické obci založit a vést pamětní knihu obecní.

Městská rada v Kopidlně ze své schůze 31. března 1921 podala žádost k místnímu osvětovému sboru o návrh, jak vedení knihy pamětní města Kopidlno mělo by se zařídit. Ve schůzi městského zastupitelstva 24. června 1921 přijal návrh vypracovaný jednatelem osvětového sboru a prvním kronikářem města Kopidlno jmenován Jindřich SEVERA, odborný učitel.

Kronikář Jindřich Severa, později i ředitel místní měšťanské školy, vedl městskou kroniku až do roku 1933, kdy se z Kopidlna i s rodinou odstěhoval do Řevnice u Prahy. Jeho nástupcem se stal ing. Josef Frkal, technický adjunkt cukrovaru Kopidlno. (osu)

Jeden z barevných listů prvé kroniky města Kopidlno.

Kopidlenská melancholie

Bylo tmavé mlhavé podzimní ráno. Vzduch se mírně srážel a tvořil na všem malé kapičky, které lidské oko nemůže rozeznat, a přece jsou cítit. Vítr jemně čečral vlasy, ale mlha byla stále stejně hustá a neprostupná. Jeden by řekl, že je to pochmurné počasí, ale podle mě je nádherně tajemné, jako ty nejtemnější kouty mé mysli.

Jdu pomalu, už dlouho nikam nespíchám a chci si to užít, takhle nebývá každý den. Právě proto mě velice divuje, že takové počasí vlád-

ne už celý týden. Jediná smutná věc je to, že není vidět měsíc ani hvězdy. Připadám si jako ve skleněné kouli, za níž už nic není. Nejraději bych si někde sedl a ubíjel se ve své melancholické náladě. Bohužel to vypadá, že dnes se tento vzduch plný vody rozpustí a znovu vysvitne to oslepující slunce. No co, alespoň si budu moci znovu užít to jemné záření měsíčního svitu, jež se mi bude rozlívát v žilách jak opojné víno.

Toť vše z hlav nočního lidu.

Radek Kemr, 8. třída (2012/2013)

Děti na maškarním bále ve vodní říši

V sobotu 2. března po obědě kopidlenská sokolovna ožila pestrým hemžením – sraz tu na dětském maškarním bále měly princezny, zvířátka, indiáni, strašidla, čarodějnice a další roztomilé masky, celkem se jich sešlo na padesát. Téma maškarního bálu tentokrát znělo „Ve vodní říši“, celým odpolednem se spoustou soutěží provázeli děti i jejich rodiče vodnický pár a malá mořská víla. Deset nejnapaditějších masek bylo odměněno plyšovou hračkou, všechny děti si odnesly drobné dárečky a sladkosti. (JaN)

Na Střední škole zahradnické v Kopidlně bude zahájena realizace kurzů pro dílčí kvalifikace

- Vazačské práce
- Údržba veřejné zeleně
- Ruční práce v produkčním zahradnictví

Tyto kurzy probíhají v rámci projektu:
Vzdělávací program pro Zahradnické práce

Reg. číslo CZ.1.07/3.2.10/03.0013

Po úspěšně absolvovaném kurzu účastníci získají celostátně platné osvědčení o dílčí kvalifikaci dle Národní soustavy kvalifikací

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

Městská knihovna Kopidlna se zapojí do veřejné sbírky Ligy proti rakovině

Český den proti rakovině
(17. Květinový den)

15. 5. 2013

Pořadatel sbírky:

Liga proti rakovině Praha, www.lpr.cz

Organizátor sbírky (agentura):

Arcadia Praha, s. r. o.,

U Nikolajky 5/833, 150 00 Praha 5

tel.: 224 422 280, fax: 251 560 151, mo-

bil: 603 546 116 (Jana Kolářová),

e-mail: denprotirakovine@arcadia.cz,

www.denprotirakovine.cz

Tematické zaměření sbírky:

Prevence nádorů tlustého střeva

Účel sbírky: Nádorová prevence, zlepšení kvality života onkologických pacientů, podpora onkologické výchovy, výzkumu a vybavenosti onkologických center.

Srovnání nezaměstnanosti v roce 2012

míra nezaměstnanosti 2012	leden	únor	březen	duben	květen	červen	červenec	srpen	září	říjen	listopad	prosinec
Česká republika	9,10 %	9,20 %	8,90 %	8,40 %	8,20 %	8,10 %	8,30 %	8,30 %	8,40 %	8,50 %	8,70 %	9,40 %
Královéhradecký kraj	8,00 %	8,20 %	7,80 %	7,40 %	7,10 %	6,90 %	7,10 %	7,20 %	7,40 %	7,50 %	7,80 %	8,60 %
Jičín	8,20 %	8,20 %	7,80 %	7,10 %	6,80 %	6,50 %	6,90 %	6,80 %	6,90 %	7,10 %	7,40 %	8,40 %
počet uchazečů Jičín 2012												
celkem	3372	3386	3244	2933	2779	2693	2811	2749	2778	2865	3012	3374
z toho ženy	1580	1576	1564	1499	1458	1428	1510	1481	1470	1521	1571	1631
dosazitelní	3291	3306	3161	2857	2700	2619	2745	2681	2718	2809	2960	3325
z toho ženy	1543	1542	1527	1464	1425	1395	1481	1450	1441	1494	1544	1606
počet volných prac. míst Jičín 2012												
celkem	174	187	231	218	214	221	218	201	183	211	174	190

Zprávy ze zahradnické školy

Žáci si rozšiřovali obzory při projektovém týdnu na zámku

Již téměř tradicí se ve škole stalo, že v týdnu před vydáváním pololetního vysvědčení probíhá v zahradnické škole „projektový týden“. A protože jednotlivé obory studia jsou různě náročné, je tomu podřízen i výběr témat. Cílem těchto projektů není pro žáky získat jen nové informace, ale především naučit se pracovat v kolektivu, kde je každý zodpovědný za svůj díl práce, naučit se spolu slušně komunikovat a také výsledky své práce veřejně předvést před ostatními žáky a učiteli.

V učňovském oboru Zahradnické práce bylo v letošním roce zvoleno téma zdravý životní styl. Je někdy až s podivem, jak mladí lidé v současné době žijí a jak si představují svůj budoucí život. Žáci měli dny naplněné různými aktivitami. Zhlédli motivační film, spočítali si hodnotu BMI a energetickou hodnotu potravin, provedli test své fyzické zdatnosti, vyzkoušeli si některé zajímavé recepty zeleninových salátů nebo prozkoumávali složení potravin. Nakonec vytvořili motivační plakáty a v závěru se ve skupinách pokusili o krátkou prezentaci své práce.

V učňovském oboru Zahradník byly projektové dny zaměřeny na počasí a podnebí na Zemi. Žáci již mají základní informace ze základních škol, cílem projektu je ale rozšířit tyto znalosti o zajímavosti a zaměřit je na potřeby zahradnického oboru. Kladně

bylo hodnoceno především spojení jednotlivých tematických částí v jeden velký komplexní celek poznatků. Žáci oceňovali možnosti vzájemné spolupráce, která se jim ne vždycky podařila podle jejich představ.

Maturitní obor si rozšiřuje své vědomosti o světě. V minulých letech žáci společně „procesovali“ téměř všechny světadíly, letos byl projekt zaměřen na německy a anglicky

mluvící země světa. Žáci spojili poznatky z jednotlivých předmětů do ucelených celků v zajímavé prezentace, jejichž součástí je i zahradnická výroba v daném státě. Pocvičili se také v komunikaci v cizím jazyce, neboť část prezentace musela být přednášena v němčině nebo angličtině. Získané poznatky jsou součástí náročné přípravy k maturitní zkoušce.

„Ne“tradiční karafiát v Plzni

Na konci ledna se žákyňe odborného učiliště opět zúčastnily plzeňské soutěže ve vazbě a aranžování květin, letos na téma: Narodil se Pepíček, nový malý človíček. Soutěžilo se ve třech soutěžních úkolech: květinové výzdobě proutěného košíku jako dárek pro maminku k narození dítěte, květinové přízdobě kojenecké lahve a překvapení. Paní učitelka Marcela Boudná letos připravila tři žákyňe – Pavlínu Smolařovou z 3. ročníku, Anetu Rejzkovou z 2. ročníku a Terezu Kohoutovou z 1. ročníku. Své zkušenosti a dovednosti nejlépe zúročila Pavlína Smolařová, která se radovala hned dvakrát. Ve druhém i třetím soutěžním úkolu vysoutěžila krásná 2. místa. Mladší děvčata zatím sbírají cenné zkušenosti a jejich výsledky jsou již nyní příslibem úspěchu v dalších ročnících.

Zprávy ze zahradnické školy

Zahradníci na lyžích

Chata RS Šroubárny v Albrechticích v Jizerských horách po dvou letech zase přivítala mladé zahradníky s lyžemi na nohou. Dva-

cet dva žáci s pedagogickým doprovodem absolvovali týden zimní sportovní přípravy v areálu Tanvaldského špičáku. Přes nepřízeň počasí na začátku ledna a špatné sněhové podmínky se nakonec kurz docela vy-

vedl. Lyžovalo se sice hlavně na technickém sněhu, ale s chutí a radostí. Sportovní kurzy mají pro žáky vždy určitý nádech romantiky a ke školnímu životu patří. Věříme, že i letošní žáci na něj rádi jednou zavzpomínají.

Zahradníci a včelaři tančili společně

Letos opět po několika letech se konal ples zahradnické školy v Kopidlně, tentokrát ve spolupráci s organizací včelařů. A byl to večer vpravdě povedený. Mladí zahradníci vyzdobili místní sokolovnu do posledního místečka. Řezané květy v aranžmá a prímulky na stolech na nás dýchly první jarní atmosféru, zatímco pruty keřů a stromů růz-

ných barev i tvarů připomněly, že zima ještě neskončila. K tanci i poslechu hrála skvělá malá hudba hradní stráž Formánečka, ani se nechtělo jít domů. Ples doplnila bohatá tombola. Především se ale všichni dobře bavili, mladí i staří, žáci i učitelé, rodiče, prarodiče i návštěvníci. A to při dnešním náročném pracovním tempu všichni potřebujeme.

Plesová sezóna

Květinová výzdoba plesů je součástí praktické přípravy žáků na jejich povolání. V letošním roce žáci pod vedením zkušených učitelů odborného výcviku měli příležitost vedle za-

hradnického plesu v Kopidlně zdobit dvakrát sál kulturního domu ve Valdčicích na tradičním rybářském plesu a na maturitním plesu Masarykovy obchodní akademie v Jičíně.

Vzpomínka na
Zdeňku Filipovou

Začátkem února nás opustila dlouholetá kolegyně a kamarádka Zdeňka Filipová. Působila ve škole od roku 1988 nejprve jako učitelka, a od roku 2000 jako zástupkyně ředitelky. Práce ve škole ji naplňovala a ona jí ze svého života věnovala opravdu velký díl. Ve škole už ji nepotkáme, ale v našich srdcích na ni zůstává milá vzpomínka.

Rubriku připravila
Ing. Ludmila Šulcová

RECEPTY: Dobroty z hlávkového salátu

Hlávkový salát patří k první jarní zelenině, která roste na našich zahrádkách. Pokud máte zjara chuť na vitamíny, zapomeňte na španělské okurky nebo rajčata z Itálie a sáhněte po českém hlávkovém salátě. Hlávkový salát je tradiční zeleninou, která se objevovala již na stole našich předků. Je snadno stravitelný a také plný vitamínů. Obsahuje cennou kyselinu listovou, vitamín C, A, vitamíny B1 i B2 a řadu minerálů. Po dlouhé zimě proto hlávkový salát naše tělo zcela jistě ocení.

Salát po orientálku

4 hlávkové saláty, 3 vařená vejce, na zálivku: 2 lžice francouzské hořčice, lžice sójové omáčky, mladou cibulku i s natí jemně nakrájenou, 2 stroužky třeného česneku, 1/2 lžičky glutamatu, 4 lžice oleje, lžici vinného octa, 1/4 lžičky bílého pepře, sůl

Nejprve si připravíme zálivku. Do mísy dáme hořčici a pak postupně přidáváme a přimícháváme ostatní suroviny, až získáme hladkou směs. Salát rozdělíme na osminky a rozložíme na mísu. Ozdobíme na kolečka nakrájenými vejci, zalijeme připravenou zálivkou a podáváme.

Hlávkový salát s mozzarellou a tuňákem

1 hlávkový salát, 100g mozzarely, 4 vejce vařená natvrdo, 1 plechovka tuňáka, 500g rajčat, 4 lžice olivového oleje, sůl

Salát omyjeme, necháme okapat a natr-

háme jej na menší kousky, přidáme na malé kousky nakrájená rajčata a mozzarellu, rozdrobeného okapaného tuňáka a nakrájená vejce. Osolíme, přidáme olej a vše dobře promícháme.

Hlávkový salát s nivou (pro 4 osoby)

2 střední hlávkový salát, 2 lžice bílého jogurtu, 80g nivy nebo podobného typu sýra, na zálivku: 3 lžice olivového oleje, 1 lžice vinného octa, 1 lžice plnotučné hořčice, 1 lžička bílého vína, sůl, špetka mletého cukru nebo umělé sladidlo.

V hluboké salátové míse spolu vymícháme olej, ocet, hořčici, víno, cukr a sůl na hladkou kašičku. Sýr si nastrouháme na struhadle s menšími očky a spolu s jogurtem přidáme do připravené směsi. Salát rozebereme na listy, které pořádně opereme a vysušíme.

Polévka z hlávkového salátu

1 menší hlávka mladého salátu, 1 cibule, 3 dkg másla, 3/4l vody, sůl a pepř podle chuti, 1 lžice sladké smetany, 1 vejce nebo 1 lžička hladké mouky na zahustění

Na másle zesklivatíme nakrájenou cibuli, přilijeme vodu, přidáme sůl, pepř a listy salátu. Vaříme asi 3 minuty a pak vše rozmixujeme. Polévku můžeme zahustit rozšlehaným vejcem nebo moukou rozmíchanou v trošce vody. Nakonec přilijeme 1 lžici smetany a dochutíme. Podáváme s opečenou houskou

(JaN)

Reprezentační ples města Kopidlno

se letos v místní sokolovně uskutečnil 16. března. Pořadatelé děkují sponzorům:

- AKORD KOPIDLNO
- ALB – ZAHŘADY – ING. ALBRECHTOVÁ PETRA
- ANTOŠ JIŘÍ, JANČA ALEŠ – SOUKROMÝ ZEMĚDĚLEC
- AVEFLOR, a. s., BUDČEVES
- BAK, a. s., TRUTNOV
- BENKO, s. r. o., KOPIDLNO
- BERNARD BOHUSLAV – TRUHLÁŘSTVÍ PŠEVES
- BUCEK VÁCLAV, CHOLENICE
- CMUNT BOHUMIL – TOPENÍ-VODA-PLYN
- CUKRÁRNA KOPIDLNO – KNÍŽKOVÁ VLADIMÍRA
- GOTTWALDOVÁ MARGITA – VEDENÍ ÚČETNICTVÍ
- CHALUPNÍČKOVÁ VĚRA – NOVINOVÝ STÁNEK
- JÁNA PAVEL – NONSTOP BAR – VEGAS
- JANSTOVÁ PAVLÍNA – OVOCE, ZELENINA KOPIDLNO
- JAROŠ JAROSLAV – INSTALATÉR
- JEDNOTA SD NOVÁ PAKA
- KNÍŽKOVÁ MARKÉTA – CUKRÁŘSKÁ VÝROBNA
- KOČKA FRANTIŠEK – TEXTIL-GALANTERIE
- KOPIDLNO FVE, s. r. o.
- KOTLÁŘ FRANTIŠEK – ZEMNÍ PRÁCE
- KOTLÁŘOVÁ JIŘINA – CUKRÁRNA-KAVÁRNA
- KREDVIK – PRODEJ A SERVIS ZAHRADNÍ TECHNIKY
- KÚRANA, v. o. s., SEDLIŠTĚ
- KVĚTINY LUCIE – KYZIVÁTOVÁ LUCIE
- MAXA JOSEF, KOPIDLNO
- MAVE JIČÍN, a. s., středisko VRŠČE
- MĚSTO KOPIDLNO
- NEUBERTOVI ALŽBĚTA – STAVEBNÍ SPOŘENÍ
- OBORA – OKRASNÉ A OVOCNÉ ŠKOLKY VALDICE
- PEŘINA JAROMÍR – SOUKROMÝ ZAHRADNÍK
- PIŠL JIŘÍ – PNEUSERVIS J. P. KOPIDLNO
- PLOCAR JAROSLAV, KOPIDLNO
- PLOCAROVÁ VĚRA, KOLONIÁL
- PREKSLOVÁ VĚRA – BUFET
- PROGLES
- PURMA MIROSLAV – ELEKTROINSTALACE
- PURMOVÁ HANA – PEDIKÚRA-MANIKÚRA
- RÁJ U NELLY
- RANČÁK JOSEF – AUTO-MOTO OPRAVY
- ROZSYPALOVÁ MIROSLAVA – MASÁŽE, PEDIKÚRA, NEHTY
- REGIONÁLNÍ MUZEUM A GALERIE V JIČÍNĚ
- RK TISK JIČÍN
- RYBÁŘSTVÍ CHLUMEC n. C. – STŘEDISKO KOPIDLNO
- SKS JABLONEC n. NISOU
- SLAVÍK JINDŘICH – INSTALATÉR
- SPORTKLUB KOPIDLNO – BENDA ALEŠ
- STUDIO STEP KOPIDLNO
- STRNAD LIBOR – STAVEBNÍ PRÁCE
- STŘEDNÍ ŠKOLA ZAHRADNICKÁ KOPIDLNO
- SVOBODA RADEK – ZAHRADNICTVÍ
- UNIMILLS, a. s., PRAHA
- VIS, s. r. o., HRADEC KRÁLOVÉ
- TJ KOPIDLNO
- TUČKOVÁ LENKA – KOSMETIKA
- VÍCHOVÁ JIŘINA – SAMOOBSLUHA KOPIDLNO
- ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA KOPIDLNO

FEJETON

Mlha přede mnou...

Tak jsem si včera, když jsem šla večer na noční směnu, připadala jako v pohádce. Ani jsem nestačila říci „mlha přede mnou, mlha za mnou...“, a celá jsem zmizela v dusivém kouři, valícím se z komína nedaleké vilky. Prokašlala jsem se až k autobusové zastávce a jen jsem nevěřícně zírala na to žlutohnědé nadělení. Co asi tak člověk musí strčit do kotle, aby dokázal vyprodukovat takové čoudučky, je mi vážně záhadou – a hlavně mi také není dost dobře jasné, proč to někteří naši sousedé dělají. V mém okolí – a ve vašem určitě taky – je takových „smraďochů“ víc.

Občas se mi stane, že chci pustit do bytu trochu čerstvého vzduchu, nic zlého netuše otevřu balkónové dveře, a teprve když v kuchyni ucítím čpavý pach dehtu (nebo čeho), dojde mi, že jsem asi nevolila k větrání vhodný okamžik. Někdy se mi také stává, že když sbírám na balkóně prádlo, které by mělo být voňavé a vyfoukané, připadá mi, že se sušilo v sousedství chemické továrny. Už vůbec nemluví o tom, jak takové smrduté a začouzené prostředí musí působit na návštěvníky našeho městečka. Nevím, jestli mi má být těch znečišťovatelů ovzduší líto, protože nemají čím topit, a proto cpou do kamen, co kde najdou – a nikdo přece nechce, aby v zimě zmrzli – nebo jestli je to z jejich strany čistá arogance a nezájem o to, jaké nepříjemnosti svým jednáním způsobují lidem v sousedství, nebo jestli jsou jen tak hloupí, že nevědí, co udělá například taková polyetylenová láhev nebo igelit v kamnech.

Jsem ale optimistka a věřím, že se to jednou zlepší. Těším se, že jednoho krásného zimního rána vyjdu na balkon a uvidím přes sněhem pocukrované střechy možná až k benzínce, protože mi výhled nebudou zakrývat hnědí, žlutí, černí a šediví hadi, plazící se jedovatě z komínů. Co vy na to – a mimochodem, čím topíte vy?

Jarmila Nováková

Kynologové ukázali dovednosti čtyřnohých společníků na akcích

Základní kynologická organizace Kopidlno se v regionu Královéhradeckého kraje řadí co do počtu členů k menším organizacím. Její členská základna čítá v průměru 20 členů. K výcviku využívá malého fotbalového hřiště ve Pševsi, a to pravidelně 2x týdně ve výcvikových dnech čtvrtků a neděle. Činnost se zaměřuje na sportovní kynologii, tedy na výcvik stopování, poslušnosti, obran.

Mohu říci, že na našem cvičišti se sešla parta lidí, která dělá něco málo pro své zdraví aktivním pohybem, pro výcvik svých čtyřnohých miláčků, ale i pro okolí. V jarních měsících začínáme úpravou pronajatých ploch cvičiště. Provádí se provzdušnění trávníků, srovnání terénu a následně celosezónní sečení hřiště. Toto dává i prostor obyvatelům obce ke sportovnímu využití.

Průřez roční činností:

8. 4. 2012 – Obránářský den

Výcvik obran byl pořádán nejen pro členy ZKO, ale i pro okolní organizace. Zajištěno bylo 5 figurantů. Akce se zúčastnilo celkem 12 psů. Akce s takovýmto počtem figurantů zajistí velice dobrou přípravu psů na zkoušky a soutěže. Pro účastníky zajištěno občerstvení po celý den.

24. 6. 2012 Dětský den ve Žlunicích

Při pořádání dětského dne se pět našich členů podílelo na zajištění programu ukázkou z naší činnosti. Byly předvedeny ukázky z poslušnosti a obran. Velký úspěch mělo ne-tradiční zapojení dětí do ukázky obran.

Srpen 2012 – Příměstský dětský tábor Hořice

V průběhu měsíce naši dva členové prodali celkem tři přednášky a ukázky výcviku psů.

Poslední sobotu v srpnu pořádala ZKO jako již tradičně „Závod o pohár města Kopidlno“. Jako u všech organizací se projevila menší účast, ale to nezměnilo nic na tom, aby akce proběhla tak, jak jsou účastníci zvyklí, v pohodě.

V letošním roce jsme zaznamenali větší zájem veřejnosti. V tomto má i svůj nemalý podíl prezentace závodů v místním rozhlase a v regionálním tisku.

Soutěžilo se ve třech kategoriích, stopy podle ZVV1, obrana poslušnost podle ZM, obrana poslušnost podle ZVV1. Do závodu se přihlásilo 18 psů. Závod je ze strany zúčastněných velice dobře hodnocen jak po stránce organizační, tak i rozsahu, kde je zajištěna kategorie stop. V dnešní době je stále obtížnější najít vhodné pozemky na tuto disciplínu, a proto všem, kteří nám toto umožňují, patří náš dík. Nesmím opomenout poděkování hlavnímu sponzorovi této akce, městu Kopidlno, ale i dalším: Aveflor, a. s., Budčevse; Delikan, s. r. o.; Jiřímu Linkovi, výrobci krmiv Brit; Chovné stanici NO z Likonu a v neposlední řadě všem členům ZKO.

V roce 2013 nás čeká jubilejní 10. ročník závodu. Naším cílem je do tohoto závodu vylepšit zázemí cvičiště a pro účastníky připravit bohatší program.

Zvláštní poděkování patří panu Havránkovi ze Pševse, který nám na všechny akce umožňuje napojení elektřiny z vlastní domácnosti.

Za ZKO Kopidlno Jaroslav Řeháček

Rozloučili jsme se se Zdenkou Filipovou

V únoru jsme se naposledy rozloučili s naší kolegyní Zdenkou Filipovou. V redakční radě Kopidlenských listů působila od roku 2009 a její zásluhou se v našem čtvrtletníku

podařilo vybudovat silnou rubriku plnou informací ze Střední školy zahradnické Kopidlno, kde články o akcích školy, účasti a úspěších jejích studentů na přehlídkách a soutěžích doprovázela spousta autentických fotografií. Během celých čtyř let spolupráce v redakční radě KL jsme Zdenku Filipovou znali jako ochotnou a spolehlivou kolegyni a naší snahou teď bude ve spolupráci se zahradnickou školou udržet nastavenou úroveň rubriky i do budoucna.

*spolupracovníci z redakční rady
Kopidlenských listů*

Kde loni zasahovali hasiči z Kopidlno

Rád bych vám sdělil pár informací o stavu naší výjezdové jednotky. Za rok 2012 jsme byli přivoláni celkem k 12 událostem, ze kterých bylo 7 požárů, z nichž největší byly požár skladu slámy ve Volanicích u Vysokého Veselí, dále pak požár prasečáku na Kamenskú a také požár stohu opět u Vysokého Veselí. Dále jsme zasahovali u 3 technických výjezdů – ve Pševsi odstranění následků velké vody, v Údrnicích spadlý drát elektrického vedení a v Nouzově spadlý strom do vozovky. Taktéž jsme zasahovali u dvou dopravních nehod v Jičíněvsi a Kopidlně na náměstí.

Vzhledem k tomu, že naše jednotka je k dopravním nehodám přivolávána čím dál častěji, je nutné se v letošním roce zaměřit také na důkladné proškolení jednotky ve vyprošťování a školení předlékařské první pomoci.

Co se týče vybavení, tak jsme v loňském roce dovybavili jednotku zásahovými obleky a helmami. Také jsme koupili dvě proudnice typu Turbojet pro snadnější manipulaci u požáru.

Do budoucna bychom rádi vyměnili zastaralé dýchací přístroje SATURN za moderní typ PLUTO.

Petr Hnát, velitel

Zprávy Policie ČR

U Kopidlno zemřela 40letá spolujezdkyně

Kopidlno – V pondělí 14. ledna 2013 odpoledne došlo na silnici I. třídy u Kopidlno k tragické dopravní nehodě. Třiatvacetiletý řidič osobního vozidla zn. Škoda Felicia Combi, jedoucí ve směru od Poděbrad, vyjel při průjezdu zasněženou pravotočivou zatáčkou z nezjištěných příčin do protisměru, kde se čelně střetl s protijedoucím nákladním vozidlem zn. Opel Movano. Při střetu byla usmrcena čtyřicetiletá spolujezdkyně z felicie. Spolujezdkyně z opelu a oba řidiči byli se zraněním převezeni do nemocnice.

Alkohol u řidičů policisté vyloučili dechovou zkouškou. Předběžná hmotná škoda činí 30 tisíc korun. Provoz byl na místě nehody řízen dopravní hlídkou. Nehoda je ve vyšetřování ze strany jičínských policistů.

Opilá řidička se proháněla ulicemi

Kopidlno – Ve čtvrtek 31. ledna krátce před druhou hodinou ranní kontrolovala policejní hlídka v Kopidlně na náměstí osobní vozidlo Volkswagen Golf, které řídila devatenáctiletá slečna. Nutno zdůraznit, že řidička neměla za volantem co dělat, neboť byla velmi „společensky unavená“. V dechu jí totiž policisté naměřili přes 1,4 promile alkoholu. Z tohoto důvodu si slečna ještě téhož dne vyslechla ve zkráceném přípravném řízení podezření z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, za což jí hrozí až rok vězení.

Muž skončil opakovaně na záchytce

Drahoraz – V podvečerních hodinách v pátek 15. února zaměstnal kopidlenké

policisty opilý třiašedesátiletý muž, který v Drahorazi napadal svoji bývalou manželku. Ženě sprostě nadával, urážel ji a přitom se domáhal vstupu do jejího domu. Vzhledem k tomu, že byl velmi agresivní a na domluvy policistů nereagoval, skončil s téměř 2,4 promile alkoholu v protialkoholní záchytné stanici v Hradci Králové. Nutno zdůraznit, že se jedná o téměř pravidelného návštěvníka záchytky, který zde strávil i předcházející noc. Případ šetří policisté jako přestupek proti občanskému soužití.

Z rodinného domu zmizel měděný okap

Kopidlno – Kopidlenští policisté pátrají po zloději, který v přesně nezjištěné době od úterý 15. ledna do úterý 29. ledna vnikl na soukromý pozemek v Lipové ulici, kde z rodinného domu demontoval a následně odcizil měděný okapový svod a tři kolena. Majitel vyčíslil škodu na nejméně 2 tisíce korun. Pachatel za přestupek proti majetku hrozí ve správním řízení vysoká pokuta.

nrap. Hana Klečalová, Policie ČR Jičín

TJ SOKOL Kopidlno
pořádá tradiční

DĚTSKÝ LETNÍ TÁBOR

v termínu 29. 6. – 13. 7. 2013
cena 2900 Kč

Tábor je určen dětem od 2. třídy ZŠ.

Tábor je umístěn v lesním prostoru u obce Ledce u Ml. Boleslavi s možností blízkého koupání (100m).

Ubytování ve stanech i chatách – sportovní hry, soutěže, výlety a spousta legrace!

Letos velká táborová hra „Exodus – osídlování nové galaxie“

Podrobnější informace a foto: www.ledce-kopidlno.wz.cz

Zájemci se mohou hlásit na adrese:

Ing. Milan Šafler (milan.safler@seznam.cz)

Husova 195

Kopidlno 507 32

tel.: 493 551 493, 607 631 998 večer

Tábor je pořádán s finanční podporou Královéhradeckého kraje a města Kopidlno

CESTA DO PRAVĚKU

O pravěkých lidech se napsala spousta knih a natočilo mnoho filmů, ale i přesto je nám život těchto lidí velmi vzdálený. Pojeď s námi vrátit se v čase a vyzkoušet si, jak se žilo v dobách dávno minulých.

Život v tlupách, lov mamutů, starověké oblékání, stavba chýší a spousta dalších činností je náplní naší celotáborové hry.

KDE? V letním táboře Bukvice u Jičína

KDY? 28. 7. – 10. 8. 2013

CENA? 3050 Kč

POŘADATEL:

Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska, Okresní organizace Jičín

KONTAKT:

Jiří Machula

Jičín – trafika v Lipách

tel.: 723 008 926

e-mail:

machula.j@seznam.cz

Další informace a fotografie z minulých let najdete na:

www.machulino.unas.cz

Odhlášením popelnice se lidé platbě daně z nemovitosti nevyhnou

Od začátku roku 2012 začaly pro nás v Kopidlně platit dvě nové obecně závazné vyhlášky (OZV). OZV č. 2/2011 stanovila místní koeficient 2 pro výpočet daně z nemovitosti, to znamená, že vlastníci nemovitosti od loňského roku platí finančnímu úřadu vyšší daň z nemovitosti za stavby a stavební pozemky. Finanční úřad tyto vybrané příjmy zasílá na účet města Kopidlna. Druhá OZV č. 3/2011 zrušila poplatek za odpad. Do té doby jsme platili poplatek za odpad, který byl stanoven na základě ceníku svozové firmy a podle toho, jak velkou nádobu a jakou četnost svozu jsme si podle množství vyprodukovaného odpadu v nemovitosti zvolili. Vedení města rozhodlo o tom, že od roku 2012 náklady za svoz popelnic budou svozové firmě hrazeny z příjmů z navýšených daní z nemovitostí.

Přestože byly tyto dvě OZV vysvětlovány v jedné souvislosti a mluví se o nich jako „o systému“, platí každá zvlášť. Mnoho lidí pochopilo „nový systém“ tak, že „popelnice jsou nebo se platí v daní z nemovitosti“. Nebylo výjimkou, když přišli na úřad a chtěli popelnici zmenšit či odhlásit z důvodu malé nebo žádné produkce odpadů a očekávali snížení platby za daň z nemovitosti. Takto tento systém ale opravdu nefunguje. Po tomto zjištění někteří brali své žádosti zmenšení nebo zrušení popelnice zpět. Častější byly ale případy, tak typické pro naše lidské povahy, kdy přicházeli občané s požadavkem o zvětšení objemu popelnice nebo navýšení četnosti svozu z důvodu zvýšení platby daně z nemovitosti: „Když platím takovou daň, tak chci větší popelnici...“ Na otázku, zda vyprodukují více odpadů, byli někteří schopni odpovědět, „že ne“. Těmto požadavkům vyhověno nebylo. Protože je však obec povinna ze zákona stanovit místo a dostatečné množství nádob tak, aby měli občané možnost odkládat vyprodukovaný odpad, tam, kde byla zvýšena produkce odpadu odůvodněna novým členem v domácnosti, zdravotními důvody nebo např. nově celoročním pobytem (dříve sezónním), požadavkům o zvětšení objemu nádoby nebo zvýšení frekvence vývozu bylo vyhověno.

Výše uvedený systém platný od loňského roku většině z nás vyhovuje. Platíme sice více za daň z nemovitosti než v předešlých letech, ale je to méně, než jsme platili za odpad. Dokazuje to i únorová anketa na internetových stránkách města www.kopidlno.cz.

Někdo by však mohl říci, že při takto nastaveném systému se může stát, že klesne motivace ke třídění odpadů. Již mnohokrát bylo řečeno, že třídění odpadů není pouze finanční otázkou. Třídění odpadů by mělo být především otázkou našeho osobního myšlení a vztahu k životnímu prostředí. Přestože v porovnání s jinými obcemi na okrese máme ve třídění odpadů stále rezervy,

podle údajů, které máme k dispozici, se celkové množství vytříděného odpadu v roce 2012 oproti předešlým rokům v Kopidlně nesnížilo. Všem, kteří třídí odpad a chápou, že to smysl má, vědí, že z recyklovatelného odpadu, který neskončí na skládkách nebo spalovnách, vznikají nové věci, navzdory lhostejným řečníkům, patří velký Dík.

Systém zákonného nakládání s odpady zahrnuje shromažďování, sběr, přepravu, třídění využívání a odstraňování odpadů. Svoz a odstraňování odpadů je služba placená firmě, společnosti, která tuto činnost vykonává. Čím více odpadu vyprodukuje, tím více za jeho odstranění zaplatíme, patří sem i bezdůvodné objednávky větších popelnic, objednávky častější frekvence vývozu, pokud lze odpad vytřídit. Tak jako jsou zdražovány všechny služby, i svozové firmy své ceníky za vykonané služby navyšují. Ráda bych věřila tomu, že pokud se budeme snažit svůj vyprodukovaný odpad nenavyšovat a budeme se snažit lépe třídít, vydrží nám nastavený systém od roku 2012, tj. platby za odstranění odpadů svozové firmě bez stanovení poplatků za odpad od občanů, co nejdéle.

Jaro máme za dveřmi, tak bych nám všem na závěr přála, abychom při jarních procházkách v přírodě nacházeli pouze to, co tam patří, a nezakopávali o hromádky odpadků.

Monika Kovářová

Sběrný kontejner na textil v Kopidlně

Další možnost třídění odpadů

Město Kopidlna ve spolupráci s firmou Dimatex CS umístilo před obchodem Jednota u nádraží na stanoviště ke kontejnerům na tříděný odpad nový kontejner bílé barvy na sběr textilu s označením TEXTIL.

Co patří do sběrného kontejneru:

Čistý a suchý textil (veškeré oděvy, bytové textil – záclony, závěsy, povlečení, potahy, ubrusy a deky) zabalený v zavázaných (zauzlovaných) igelitových pytlích/taškách, dále také spárované (svázané) nositelné boty.

Rádi bychom tímto apelovali na občany, aby textil, který vkládají do sběrných kontejnerů, byl zabalený v igelitových pytlích/taškách a svázaný.

Co nepatří do sběrného kontejneru:

Do sběrného kontejneru nepatří znečištěný nebo mokrá textil, matrace, molitan, koberce, tašky, netextilní materiály, komunální odpad, elektrospotřebiče.

Návod na použití kontejneru aneb jak na to:

1. textilní odpad je vhodné připravit si předem do menších balíčků
2. balíček s textilem umístíte do vkládacího prostoru, ten se otevře manipulací pákou dolů
3. manipulací pákou směrem nahoru se tento prostor vyprázdní a kontejner je připraven na další použití

Vhodné a nepoškozené oděvy či další ošacení z bílých kontejnerů společnost Dimatex CS bezplatně předává charitativním organizacím (např. Diakonii Broumov, Oblastní charitě Červený Kostelec, Farní charitě Beroun, dětskému domovu Sluníčko Liberec). Zbytek vytříděných oděvů a textilních materiálů se recykluje a dále se používá jako surovina pro výrobu čistících hadrů a plachetek, netkaných textilií, geotextilií a hadrových lepenek.

Monika Kovářová

Jarní pohled na Kopidlno od Cholenic

Městanská škola

Jičínská ulice

Občanská záložna

Jaké bylo Kopidlno před 70 lety?

V minulém čísle KL jsme zveřejnili sérii fotografií kopidlenského cukrovaru z alba pana prof. Vladimíra Číhala. Vedle fotografií z cukrovaru obsahuje další přímo z města. Podívejme se, jak vypadalo Kopidlno v polovině 40. let minulého století.

Pro informaci připojme podrobnosti ke zmíněnému albu. Vzniklo jako dar pracovníků cukrovaru svému řediteli Františkovi Bauerovi k jeho 70. narozeninám.

V příloženém textu ke gratulaci se mimo jiné píše:

Většina z nás měla to štěstí pracovat pod Vaším úspěšným vedením po dlouhá léta ve zdejších závodech, který jste svými mimořádnými schopnostmi a příkladnou pilí a pracovitostí, sloužící nám všem za vzor, přivedl na takovou výši, že patří mezi nejlepší cukrovary v naší vlasti.

Jsmo Vám neskonale vděční za to, že jste náš závod provedl v dobách řepního boje a v dobách krize přes všechna úskalí, které bylo překonat, a zabezpečením jeho zajistil také existenci naše a našich rodin, takže jsme se mohli klidně věnovat své práci bez starosti a obav o svoji budoucnost.

Prohlédněte si fotografie a porovnejte je se současnou realitou. Mnohá ze zobrazovaných míst zmizela, ale jinde jako by se stroj času zastavil...

(osu)

Náměstí

Štátskovna – historická lomenice

Přírodní divadlo v kopidlenském parku

O pouti v Kopidlně dne 26. července 1953 sjelo se jako každoročně a již jako tradičně mnoho zdejších rodáků, aby se potěšili ve svých rodinách a příjemně prožili den pracovního klidu. Po svátečním obědě oživil starý park přívalem návštěvníků. „Na homolce“, kde končí procházka parkem a začíná oplocená obora, užasli příchozí nad nově vybudovaným a architektonicky do rámce přírody vhodně zasazeným „přírodním divadlem“. Kdysi přírodou vytvořená úžlabina sloužila za jeviště i hlediště přírodního divadla. Zde již se hrálo mnoho divadelních představení, pokud se k tomu hodil s obou stran svázející se terén. Posledně zde provozovány byly hry „Noc na Karlštejně“ a „Polská krev“. Pro každé představení muselo se pracně a velmi nákladně jeviště upravovat. V následujících dnech se muselo vše zase demontovat a odvážet. O tomto svízeli a pro mnohé hry nevýhodném terénu se často diskutovalo v místnosti závodního klubu ROH cukrovaru v Kopidlně. Dobrá myšlenka však uzrála a v klubu padlo rozhodné a jednomyslné usnesení všech: „Vybudujeme velké přírodní divadlo, které bude plně vyhovovat nám i budoucím.“ Musíme si uvědomit – říkal předseda klubu Josef Janýra – že to bude něco velkorysého, pracného, ale také velmi nákladného. Víme, že musíme podniknout úporný boj s přesudky, ostrou kritikou a velkými obtížemi, ale já jsem přesvědčen, že v tomto boji musí zvítězit dobrá věc a Kopidlno bude mít přírodní divadlo, které nám leckde budou závidět. Na nově upraveném jevišti, vhodně vybaveném, bude možno sehrát jakoukoliv divadelní hru, pěvecké i velké orchestrální koncerty, biograf, estrády apod. Hlediště se svými ochozy a pohodlnými sedadly musí vyhovovat i náročnému divákovi. Budou zde úschovny pro vozidla, stánky pro rychlé občerstvení a vůbec vše, co zaručuje návštěvníkům pohodlí, nerušený požitek, příjemný pobyt i zotavení na svěžím vzduchu v krásné přírodě. K hledišti přilehlá a rozměrná „Dupanda“ bude připravena pro použití tancechytivé mládeže i starým. Nic nám nebude pak vadit. Že si nikdo ani nevzpomene, co námahy, duševního vypětí, obětavosti všech a co hořkých slin museli často spolknout budovatelé tohoto monumentu. Prakticky a dobře promyšlený návrh na stavbu provedl architekt doc. Jaroslav Fišer z Prahy. Tohoto zkušeného odborníka nám vřele doporučil ZK ČD Jičín. On také vědecky a pomocí moderních přístrojů provedl akustický průzkum jeviště a jeho okolí. Po před-

Z opery V studni, na snímku herečky Martina Formanová a Zdena Siegelová.

běžném plánování a detailním provedením nákrese přikročeno k vypracování rozpočtu. Ožehavá otázka, jak opatřit finanční náklady, musela být řešena velmi obezřetně. Toho jsme si byli vědomi, že vlastní prostředky nám zdaleka nepostačí, a to již vydatně pomohl MNV v Kopidlně v rámci akce M 5. Akci schválil ONV i KNV. Byla nám tudíž přidělena potřebná částka z lidosprávy kraje. Investor je MNV a ZK cukrovar v Kopidlně. Z příspěvků jednotného fondu pracujících provede se zařízení a vybavení. Jednáno bylo kladně s ROH, svazem zaměstnanců potravinářského průmyslu v Praze.

S úpravou staveniště, svozem materiálu a vlastní stavbou jeviště bylo započato v květnu. Některé technické obtíže a nepříznivé počasí brzdily živější tempo na staveništi. Děkujeme na tomto místě všem ochotným brigádníkům za účinnou pomoc a ostatním za dobrou vůli. Jsme přesvědčeni, že i v příštím roce do úplného dokončení stavby velkého přírodního divadla můžeme počítati s pomocí občanů města Kopidlno, a to nás zavazuje k srdečnému díku již předem. Divadlo musí ale také mít jméno,

nejlépe po muži o Kopidlno zasloužilém, mající nejužší vztah k umění a lidové tvořivosti. Skoro jednomyslně přijat návrh, aby divadlo bylo pojmenováno po slavném F. M. Hilmarovi, rodákovi z Nové Paky, který u nás v Kopidlně prožil skoro celý svůj život jako učitel, hudebník a skladatel první tištěné polky. Proto již v neděli dne 23. srpna uspořádá ZK cukrovaru v Kopidlně pěvecký a hudební odbor, spolu s místním národním výborem pod záštitou ONV v Jičíně a KNV v Hradci Králové:

Slavnostní otevření Hilmarova divadla v místním kopidlenském parku.

Večer bude věnován 150. výročí narození vzorného učitele a skladatele F. M. Hilmara. Účinkují: Jaroslava Vymazalová, přední členy Opery ND v Praze, Hlahol, pěvecký sbor ZK ROH poštovních zaměstnanců Nymburk, který řídí dirig. Polmanová-Preclicková a sbormistr J. Veselý, sólisté, sbor orchestru ZK kopidlenského cukrovaru pod osvědčenou taktovkou Vladimíra Drnce, dále hudební skladatel K. K. Chvalovský a houslista V. Kořínek. V druhé části večera bude provedena nově nastudovaná opera V. Blodka na slova K. Sabiny: V STUDNI

OSOBY a OBSAZENÍ:

- Lidunka, vesnická dívka ... Jaroslava Vymazalová, jako host
- Veruna, starší žena ... Marta Formanová
- Vojtěch, vesnický mládenec ... Josef Machek
- Janek, starý vdovec ... Josef Tuček

V opeře zazpívá 50členný smíšený sbor Hlaholu, spolu s 30členným sborem ZK cukrovaru v Kopidlně a hraje 40členný symfonický orchestr, dirig. Vlad. Drnec. Režie Josef Tuček. Inspicie L. Vavřínová. Scéna J. Hammerbauer. Světelné efekty Josef Janýra a Jar. Draská. Operu nastudovali VI. Drnec a Libuše Vavřínová. Diriguje Vladimír Drnec.

Opera „V studni“ měla svoji samostatnou premiéru 4. dubna 1953 a byla hrána celkem osmkrát. Opera měla hlavní představitele obsazeni svými členy. Roli Lidunky zpívala Zdenka Siegelová. Pro pronikavý úspěch opery je tato po deváté hrána s hostem Národního divadla.

Srdečně se těší na Vaši účast Závodní klub ROK cukrovaru v Kopidlně.

Převzato z letáku vydaného ZK ROH Cukrovaru Kopidlno dne 23. srpna 1953

Člověk si ze všeho nejvíc přeje být šťastný, ale zároveň zná i spoustu důvodů, proč nemůže Tentokrát trochu jiný článek

Rozhodl jsem se napsat článek, který se zásadně liší od těch předchozích, které jsem zatím do Kopidlenských listů napsal. Co mě k sepsání takového článku vedlo? Protože považuji tento pohled za velmi důležitý. Píšu ho s vědomím, že ne každého osloví. Pokud tento článek zaujme třeba jen jednoho jediného člověka a pomůže mu vidět věci jinak, tak svůj účel splnil.

Ačkoli často píšu články plné čísel symbolizujících peníze utracené za nové stavby a rekonstrukce ve městě, tak ve skutečnosti jsem člověk, který přikládá váhu úplně jiným hodnotám, než jsou ty materiální.

Vím, že by bylo velmi poučné pro každého podívat se na svět, v kterém žijeme, z jiné perspektivy nebo s určitým odstupem. Určitě znáte situaci, že když se člověk pohybuje stále ve stejném prostředí, tak nějak přestává vnímat toto prostředí bezprostředně a stává se z toho jen jakási kulisa, neměnné pozadí, v kterém se cosi rutinně odehrává. Pokud na nějaký čas z tohoto prostředí vypadnete a získáte určitý odstup a později se do něj vrátíte, tak najednou vidíte věci trochu jinak. Dokonce možná uvidíte, že i některé praktické a zdánlivě zaběhlé věci se dají dělat úplně jinak. Jinými slovy, získali jste odstup a věci, které jste považovali za skutečné a neměnné, takové vlastně vůbec nejsou. Věci samotné se nezměnily, změnil se pouze váš pohled na ně. A o tom je vlastně tento článek.

Vidím velmi často, že spousta lidí si dnes na něco neustále stěžuje. Mohl bych říci, že je to náš národní sport, ale pravdou je, že je to národní sport občanů všech „vyspělých“ zemí. Přijde mi na mysl hned několik otázek. Co vlastně chtějí ti, kteří si stále stěžují, aby se stalo? Co by se muselo stát, aby řekli, tak teď konečně je svět skvělé místo a já jsem spokojený. Jak je možné, že většina lidí západního „vyspělého“ světa není spokojená a šťastná, když žije v technicky nejrozvinutější a materiálně nejbohatší civilizaci v dějinách, v době, kdy je v našem světě prokazatelně nejméně násilí, kdy vlastně také materiální bohatství jako nikdy v historii, máme tolik jídla jako nikdy v historii. Nedávno jsem narazil na článek, který říkal, že Češi téměř 50 % nakoupených potravin vyhodí. Přesto stále kolem sebe slyším časté stěžování na všechno a na všechno, lidé vše kolem sebe stále hodnotí a kritizují. Někteří dokonce vypadají, že jejich cílem je nějak se protlouct od narození ke smrti. Proč tomu tak je?

Byl proveden průzkum s cílem zjistit, co si lidé nejvíce ze všeho přejí. Jaký je smysl jejich života. Výsledky byly naprosto jednoznačné.

Drtivá většina občanů si přeje být šťastná, žít šťastný život. Při nejrůznějších příležitostech přejeme jeden druhému hodně štěstí. Zamysleli jste se někdy nad tím, co to vlastně znamená být šťastný? Já jsem si vždycky přál být šťastný, a tak jsem o tom přemýšlel.

Po určitou dobu jsem si myslel, že budu šťastný, až budu mít lepší práci a větší plat, až si koupím hezké auto, pak si třeba postavím dům, budu mít rodinu a pak budu opravdu šťastný. Budu se zabývat počítačovou grafikou a pak budu dělat práci, která mne baví, a pak můj život bude opravdu skvělý. Prakticky každý člověk západního světa dnes přesně ví, jaké podmínky musí nastat, aby byl

*Co by se muselo stát,
aby lidé řekli, tak teď
konečně je svět skvělé
místo a já jsem spokojený?*

spokojený, každý má své představy, např. až zaplatím dluhy, až dokončím školu, až najdu skvělého partnera nebo partnerku... Možný výčet okolností, které musí nastat, abych mohl být šťastný, je fakticky nevyčerpatelný.

Můžete si také všimnout, že mimo seznam podmínek, které musí být splněny v budoucnosti, na cestě k opravdovému štěstí existuje ještě další nekonečný seznam věcí, křivd, nemocí, nepříznivých okolností v minulosti, které se staly mně, mé rodině... a jsou také důvodem, proč nemohu být šťastný právě teď. Určitě znáte také podmínky vztahující se k minulosti – „nebudu mít klid, dokud se mi neomluví“, „rodiče mě špatně vychovali“, „neměl jsem dobré podmínky“... a podobné věci.

Dá se tedy říci, že člověk si ze všeho nejvíce přeje být šťastný, ale zároveň zná i spoustu důvodů, proč nemůže. Jsou to vlastně všechno okolnosti našeho života – vztahy, práce, peníze, vláda, minulost, které nám nedovolí být šťastnými. Až budou tyto okolnosti lepší, tak budu i já spokojenější. To jsou „pravdy“, kterým věříme, ale které ve skutečnosti pravdou vůbec nejsou.

Jedním z oblíbených témat a důvodů nespokojenosti je politika. Politiky viníme z toho, že se nám v životě nevede dobře. „Politici jsou nemorální, nenasytní a jde jim jen

o koryta. Obyčejní lidé je nezajímají. A protože vládne ta strana a ne ta druhá, tak to jsem opravdu rozzlobený, protože když by vládla ta druhá, tak by se mi určitě dařilo lépe.“ Slyšíte podobná rozhořčení a věříte jim? Co politická strana, to jiný názor, jak povzbudit ekonomiku, jak nám zajistit lepší život. Jedna strana říká „zvýšíme daně“, druhá strana „snížíme daně“, jedna strana má zaručený recept, co udělat, aby bylo na důchody, druhá strana má úplně jiný recept atd. Co je tedy objektivní pravda? Existuje nějaká, která povede zaručeně k lepšímu životu, a jak ji poznám? Komu z nich mám tedy věřit? Myslíte si, že spása je v ekonomice? Rostoucí ekonomika je nutná k dalšímu rozvoji společnosti a k tomu, aby se nám dařilo lépe. Věříte tomu?

Stále se v televizi hovoří o tržní ekonomice. Jak je důležité, aby rostla. Že rostoucí ekonomika nám zajistí lepší život. Pojmy jako HDP a ekonomické reformy stále zní z úst politiků. Pokud má tržní ekonomika v základním pojetí znamenat, že se vyrábí to, co společnost potřebuje, aby se uspokojila poptávka po službách a produktech, tak já současný stav již za žádnou tržní ekonomiku nepovažuji. Chrlí se miliony a miliardy kusů produktů, které se lidem podbízají, vyvolávají se umělé potřeby lidí za účelem zvýšení spotřeby. Existuje celá armáda společností, která se zabývá tím, aby lidi přesvědčila, že potřebují to, co ve skutečnosti vůbec nepotřebují, aby ovlivňovali společnost s cílem větší spotřeby čehokoli. Takové chování společnosti je ve skutečnosti

pokračování ze strany 28

neuvěřitelně absurdní. Ať vede kamkoli, rozhodně to není ke štěstí a lepší budoucnosti, spíše naopak. Pokuste se nezaujatě bez nějakého soudu podívat, co se ve skutečnosti děje. Systém založený na stále a stále větší spotřebě všeho, bezohledné plýtvání všemi zdroji, bez ohledu na přírodu, bez ohledu na následky, s cílem zajistit více peněz obíhajících v ekonomice, s cílem zajistit zisk společností ziskového sektoru. Musíme více vyrábět, musíme více utrácet. Musíme více, více ... jinak se celý systém zhroutí nebo náš rozvoj zastaví. Lidé například vyhodí funkční telefon, protože přece vyšel nový model. Je přece úplně jedno, že jsme použili na výrobu toho původního nějakou energii a nějaké suroviny. Už se mi prostě nelíbí, tak šup s ním do kontejneru. Vyrobíme miliardy plastových lahví, abychom v nich přenesli domů pitnou vodu, a po vypití šup s nimi do kontejneru. Nebo jiný příklad ukazující absurditu současné spotřební společnosti. Na fotbalovém hřišti je nařazeno podávat nápoje v plastových kelímkách. Pojdme se podívat na příběh plastového kelímku. Kdosi tento kelímek vyrobí. Spotřebuje na to nějakou energii a nějaké suroviny. Následně tento kelímek cestuje desítky a možná i stovky kilometrů. Když dorazí na místo, tak začínají nejslavnější chvíle života našeho kelímku. Naleje se do něj limonáda či natočí pivo. Dvacet minut slávy, než zákazník nápoj vypije, a z výrobku se stává odpad. Odpad nerozložitelný stovky, možná tisíce let. Jen kvůli tomu, že se chtěl někdo napít. Ve skutečnosti však není hlavním cílem kelímku dát lidem šanci se napít, ale jediný jeho smysl je, že někdo něco vyrobil a prodal a to mu přineslo zisk např. 20 haléřů. Někdo další vytvořil umělou potřebu tento výrobek koupit a použít. A aby se nám tedy podle zákonů tržní ekonomiky dařilo lépe, musíme těchto plastových kelímků vyrobit, nakoupit a spotřebovat co nejvíce. Nejlépe miliony každý den.

Pokud si myslíte, že vám rostoucí ekonomika zajistí lepší život, tak se ještě můžeme na takovou situaci podívat z jiného pohledu. Rostoucí ekonomika znamená, že se více nakupuje, a to má za následek, že se více zdražuje. Větší poptávka rovná se větší cena. Majitelé firem vydělávají více peněz, lidé v produktivním věku vydělávají také o trochu víc peněz a lidé, kteří jsou nějakým způsobem omezeni a nemohou se účastnit „ekonomického růstu“ přímo (důchodci, nezaměstnaní, zdravotně postižení...), tak ti více peněz nevydělávají. Rostoucí ekonomika znamená, že bohatí bohatnou a chudí chudnou. Stát se může snažit tento rozdíl vyrovnávat, což vede k jeho zadlužování a deficitu veřejných financí. Až začne ekonomika růst, tak je možné, že budete chudší, protože porostou ceny rychleji než váš příjem. Nedávno jsem v rámci studia vysoké školy četl odborný článek na téma „sociální stát“. Současná sociální politika vyspělých zemí,

převážně v Evropě a EU včetně ČR, vykazuje deficit veřejných financí nikoli z důvodu snižujících se příjmů, ale zvyšujících se výdajů v oblasti sociálních služeb, důchodů, podpor v nezaměstnanosti. Pokud bych jen připustil, že současný model spotřební ekonomiky je dobrý nápad, tak stejně není z pohledu současných požadavků občanů na sociální rovnost možné takovou rovnost dlouhodobě

Ekonomický růst vyvolá potřebu vyšších sociálních výdajů. Tržní (spotřební) ekonomiku lze přirovnat k rakovině. Aby přežila, musí stále a stále růst bez ohledu na to, že nevyhnutelně zahubí organismus, v kterém existuje. Pokud je naším cílem žít šťastný život, tak skutečně jdeme špatnou cestou.

zajistit skrze současný ekonomický model. Nikdy nebude dost na spravedlivé přerozdělení produkovaného bohatství v rámci národního hospodářství. Potvrzují to všechny podobné ekonomiky ve světě. Ekonomický růst vyvolá potřebu vyšších sociálních výdajů. Nedávno jsem četl přirovnání současné tržní (spotřební) ekonomiky k rakovině. Aby přežila, musí stále a stále růst bez ohledu na to, že nevyhnutelně zahubí organismus, v kterém existuje.

Znamená to, že jako společnost jdeme špatnou cestou a musíme se smířit s tím, že „lépe již bylo“? Můj názor je takový, že momentálně jdeme špatnou cestou. Pokud je naším cílem žít šťastný život, tak skutečně jdeme špatnou cestou. Původně byl tento článek mnohem obsáhlejší, protože jsem chtěl objasnit, proč si to myslím. Vzhledem k tomu, že mé objasnění může být pro mnohé trochu nesrozumitelné a někteří občané se s ním nemusí úplně ztotožnit, tak jsem se rozhodl ho zpracovat jako samostatný článek, který bude zveřejněn na jiném místě Kopidlenských listů, a spíše ho budu koncipovat jako úvahu k zamyšlení, nikoli jako prostý fakt. O využití v reálném životě pak mohu diskutovat pouze s lidmi, které to osloví a bude více zajímat.

Václav Šimůnek

Něco k zamyšlení

Doporučuji tento článek číst spíš pro zajímavost. Měl by volně navázat na můj první článek a dokončit to, co jsem tam začal.

Úvodem jen stručně připomenu, že jsem konstatoval, že v dnešní moderní době máme mnohem více věcí a možností, než tomu bylo kdykoli v historii, přesto nejsme nijak extrémně šťastní, ačkoli si to ve skutečnosti přejeme. Za posledních sto let se zvýšila životní úroveň lidí ve vyspělých zemích několikanásobně. Úroveň štěstí se však za tu dobu nezvýšila. Dokonce, když budeme zkoumat pocit štěstí u těch národností, které jsou z našeho pohledu velmi chudé, tak zjistíme, že mnohdy jsou šťastnější než my, ačkoli máme spoustu jídla a pití, krásná auta, televize, chytré telefony atd., a oni nic takového nemají. Naše životní úroveň je měřitelně mnohem větší. Není tu tedy něco divného? Znamená to tedy, že životní úroveň, materiální a finanční bohatství nemají na to, jak se cítíme a jak jsme šťastní, žádný vliv? Ano, skutečně tomu tak je. Vlastní štěstí hledáme ve světě kolem sebe. Například chceme partnera, lepší práci, lepší vzdělání, chceme lepší vládu, levnější potraviny, větší výplatu, krásnou dovolenou, vysněné auto... Chceme změnit vnější okolnosti našeho života, vnější realitu, abychom se cítili šťastní.

Nejdůležitější moje poznání je, že ve skutečnosti neexistuje nic, co zde označujeme za vnější okolnosti (peníze, práce, partner, vláda...), co by mělo jakýkoli vliv na to, zda jsme šťastní, nebo ne.

Pro mě bylo tím zásadním okamžikem v životě, když jsem pochopil, že je všechno vlastně úplně jinak, než jsem si celý život myslel. Nepochopil jsem to proto, že jsem nějak výjimečný, ale protože mi to někdo ukázal a já jsem to uviděl.

Jediným problémem naší společnosti je, jak vnímáme svět a jak vnímáme sebe. Každý jeden z nás prožívá život kolem sebe pouze a jenom skrze vlastní myšlenky. Člověk nemá žádný jiný mechanismus ani žádnou jinou možnost, jak prožívat svět kolem sebe, než to, že si o něm něco myslí. Všechno, co považujeme za skutečnost, jsou pouze myšlenky v naší hlavě, kterým věříme a které považujeme za realitu. Nechci zde psát sáhodlouhý článek o tom, co všechno to znamená, ale spíš dát dalším lidem možnost se nad tím zamyslet.

Od malička nám všichni kolem tvrdí, že prožíváme vnější svět, okolní realitu. Je pak celkem logické, že pokud chceme být šťastnější, tak se snažíme měnit tento vnější svět, snažíme se měnit okolní realitu. Mohu vás ujistit, že realitu za prvé ani nevidíte, pouze si o ní něco myslíte. Pokud byste přece jen nějakou objektivní realitu

pokračování na straně 30

pokračování ze strany 29

viděli, tak stejně nemáte jediný nástroj, jak ji změnit.

Existují vlastně dva druhy myšlenek, které nám něco o světě říkají a kterým věříte. Buď řeší svět kolem vás, nebo přímo kdo jste vy. Soubor myšlenek, kterým věříte, můžeme souhrnně označit jako vaše ego.

Pro názornost uvedu pár obecných myšlenek, kterým věříme. Jsou lidé, kteří si myslí, že svět je špatný a nespravedlivý, říkají, že svět je hrozný, někdo vidí svět jako skvělé místo plné příležitostí, někdo další může říkat, že je to jednou lepší, jednou horší, někdo si dokonce myslí, že svět je plný podvodů a násilí atd. Co člověk, to soubor myšlenek, kterým věří tak silně, že vás bude přesvědčovat, že to je realita. Co se týká myšlenek o sobě, tak někdo chce být dokonalý, někdo musí mít stále pravdu, další musí znát odpověď na každou otázku, někdo se snaží vypadat chytře, někdo si myslí, že je úspěšný, bohatý, další zas že je chudák nebo chudý, někdo že nemá štěstí a další obviňuje osud... Vždy to jsou však pouze myšlenky, kterým věříme, ale i od těchto lidí uslyšíte „já opravdu takový jsem a tohle se mi děje“.

Nabízí se tedy druhá varianta, pokud chceme být šťastní a nemůžeme změnit realitu. Že bychom změnili to, co si o realitě myslíme? Ani to se vám však nepodaří a ono to vlastně nemá ani smysl. Naše myšlenky procházejí naší hlavou bez naší vůle. Nemáte žádnou možnost ovlivnit to, co si myslíte. Existuje mnoho technik na pozitivní myšlení, vypořádání s minulostí, cílené programování apod., které vám slibují, že změní vaše myšlení a vy budete šťastnější a úspěšnější. Nic takového však nefunguje. Některá technika vám dá možná chvíli pocit, že máte myšlení pod kontrolou. To může zdánlivě fungovat, když tu techniku provádíte, ale v momentě, kdy se vrátíte do běžného života, opět se spustí automat. Člověk má přibližně 40 tisíc myšlenek denně. Myslíte si, že je možné takové množství nějak řídit nebo kontrolovat? Dá se tedy říci, že se buď můžete snažit kontrolovat své myšlenky, nebo skutečně žít, ale obojí nejde.

Chceme také mít jen dobré pocity. Co to vlastně je pocít? Pocity jsou stín myšlenky. Pocit je fyzický projev myšlenky v těle. Za každou vaší myšlenkou následuje nějaký pocit. Z toho vyplývá, že s pocitem nelze nic dělat. Pokud máte špatný pocit, nemá smysl dokonce dělat nic ani s tou myšlenkou, která ten pocit způsobila. Jednoduše proto, že myšlenku už jste si prostě mysleli a neexistuje způsob, jak bychom mohli změnit myšlenku, kterou jsme si už mysleli. Proč to tedy všechno píšou? Chci se dostat ke štěstí.

Jediný důvod, proč lidé nejsou šťastní, je, že věří svým vlastním myšlenkám. Tyto myšlenky vytváří iluzi světa kolem vás a iluzi

vaší osobnosti (vaše ego), jak si ukážeme dál. Ačkoli to teď zní velmi podivně, je to ve skutečnosti poměrně jednoduché. Věřit svým myšlenkám je velmi nebezpečné.

Nyní vám ukážu, co se může stát, pokud lidé věří svým myšlenkám, svému

Člověk nemá žádný jiný mechanismus ani žádnou jinou možnost, jak prožívat svět kolem sebe, než to, že si o něm něco myslí.

vlastnímu egu, případně kolektivním myšlenkám, tedy kolektivnímu egu. Jedná se vždy o stejný princip, rozdíl je pouze v tom, zda myšlenka věří jeden člověk nebo více. Pokud myšlenka věří více lidí, tak má charakter ideologie, ale rozdíl v tom není. Ego má neuvěřitelnou destruktivní sílu a může být velmi kruté. Fašismus je příkladem kolektivní víry v myšlenku, kdy i vzdělání lidé – lékaři, učitelé – uvěřili určitým myšlenkám a šli vraždit s pocitem, že je to správné. Dokážete si představit, že každá válka na tomto světě není nic jiného, než že někdo měl určitou myšlenku a někdo další jí uvěřil? Komunismus není nic jiného než víra v nějaké myšlenky, která stála život desítky milionů lidí, stejně tak církev se liší pouze v tom, že různí lidé věří různým myšlenkám. Dějiny církve jsou dějinami násilí.

Naše mysl je úžasný nástroj k řešení praktických věcí. Bohužel se stalo to, že místo abychom svoji mysl k tomuto účelu používali, tak ona využívá nás.

Duchovní věří, že jsou duchovnější než ten, kdo nevěří, politik věří, že je chytřejší než úředník. Jeden člověk věří, že tato politická strana zajistí blahobyt, druhý si myslí něco jiného. Vedoucí pracovník si myslí, že má vyšší hodnotu než uklízečka, politik si myslí, že má mandát celého národa a že rozumí ekonomice a také že ekonomika je skvělá věc. Vy pak věříte tomu politikovi, rodič věří, že jeho dítě je skvělé, špatné, chytřejší, hloupé ... atd. Pořád si něco myslíme a ná-

sledně tomu věříme a to, co si myslíme, pak považujeme za realitu. Také si myslíme, že budu šťastný, až budu mít tohle nebo tamto, až budu takový nebo makový. Takové je lidské ego. Lidské ego (myšlenky, kterým věříme) je zdrojem všech problémů, neštěstí, stresu, nervozity a nedostatku štěstí. Co se s tím dá dělat?

Odpověď je velmi prostá, dokonce tak, že je někdy pro nás docela těžké ji vidět. Lidské ego je uměle vytvořená identita, soubor falešných myšlenek, iluze vytvořená vaší vlastní myslí, kterou jsme omylem začali považovat za realitu. Stačí pochopit, že to, čemu věříme a považujeme za skutečnost, jsou pouhé myšlenky v naší hlavě a nic jiného. Jinak řečeno, jediný způsob, jak být šťastný, znamená *nevěřit svým myšlenkám, ať už je vytvořila vaše hlava, nebo jste je slyšeli od někoho jiného a převzali je za své*. Největší problém je v tom, že ta iluze je velmi dokonalá. Vaše myšlenky a pocity jsou určeny pouze k tomu, abyste je prožili. Nic víc. Pokud je začnete řešit, vytvářet si kolem nich příběhy, hledat k nim vazby k minulosti, řešit, co znamenají pro budoucnost, tak jste v pasti. Vytvoříte falešnou realitu, která neexistuje, a dokonce ji budete jako realitu vnímat. Přestáváte žít svůj skutečný život a začínáte žít svůj smyšlený život.

Naše mysl je úžasný nástroj k řešení praktických věcí. Bohužel se stalo to, že místo abychom svoji mysl k tomuto účelu používali, tak ona využívá nás. Doslova nás ovládla a udělala z nás honící psy, kteří běhají od jednoho hrozeného sousta k druhému. Kdykoli však k tomuto soustu dojdeme, tak zjistíme, že to není ono, naše mysl nám předhodí jiné sousto, a tak běžíme za dalším. Celý život, pořád dokola. Pokud si myslíte, že budete šťastní, až budete bohatí, tak vezte, že spousta velmi bohatých lidí je také velmi nešťastných. Pokud věříte, že budete šťastní, až najdete partnera, tak vezte, že existuje spousta lidí, kteří si ho také přáli a možná by teď raději byli sami. Pokud si myslíte, že budete šťastní, až budete slavní nebo dosáhnete nějakého cíle, tak vezte, že až se tam dostanete, tak zjistíte, že to není ono. Ani to nemůže být ono. Podívejte se na svůj život a příkladů určitě najdete spoustu. Snaha měnit jakékoli vnější okolnosti k dosažení spokojeného života je totiž marná, pokud žijete uvězněni ve svých smyšlených příbězích.

Dám vám jeden příklad. Představte si člověka sedícího hodinu v parku na lavičce, kterého pozorujete. Ten člověk vypadá velmi zamyšleně. Vidíte, že se usmívá. Po chvíli s ním najednou něco škubne a vy vidíte, že už se neusmívá. Dokonce za chvíli zjistíte, že se mračí. Po nějakém čase dokonce vidíte, že mu tečou slzy po tváři. Říkáte si, možná ztratil někoho blízkého. Chci tím jen ukázat, že ačkoli ten

pokračování na straně 31

pokračování ze strany 30

člověk seděl na jednom místě, kde se za celou hodinu nezměnilo reálně vůbec nic, tak on si prožil radost, zklamání, smutek, neštěstí apod. Pro něj se svět změnil za tu hodinu několikrát jenom proto, že poslouchal a prožíval své vlastní myšlenky. Je možné, že do parku přišel šťastný a odchází z něj nešťastný, ačkoli se nic nezměnilo. Manipulovaly s ním pouze jeho vlastní myšlenky, jeho egoistická mysl.

Protože není možné v jednom článku sdělit všechno, co jsem k tomuto tématu chtěl, tak na závěr uvedu ještě ve stručnosti dvě důležité věci. Co s námi naše mysl (ego) dělá, jak se projevuje a co se stane, když ho přestaneme poslouchat.

Naše ego

Naše ego nám klade podmínky, jedná se ve skutečnosti o podmíněné myšlení. Slibí nám šťastný pocit, pokud budou splněny podmínky. Např. budeš šťastný, až budeš mít nové auto. Neustále totiž posouvá naše štěstí do budoucnosti. V momentě, kdy koupíte nové auto, zjistíte, že vám to zas až tolik štěstí nepřineslo, tak vám vaše ego hodí další „až“. Ego totiž dokáže existovat buď v minulosti, nebo budoucnosti, nikdy ne v přítomnosti a udržuje se při životě kladením podmínek (tedy vytvoří z jediné myšlenky příběh). Vaše ego s vámi neustále mluví. Pořád točí ty samé myšlenky dokola a něco vám neustále vypráví. Protože reálně neexistuje, tak je to jediný způsob, jak se může udržovat při životě. Není tvořivé, proto používá pořád ty stejné myšlenky, příp. přebírá myšlenky jiných lidí, které jste např. slyšeli v televizi, a vydává je pak za pravdu. Je dokázáno, že 99 % myšlenek se člověku stále v hlavě opakuje dokola. Každý z nás zná situaci, kdy hovoří v duchu sám se sebou. Ego potřebuje utvrzovat svou existenci, abychom věřili, že existuje, tak neustále všechno hodnotí. Hodnotí a soudí všechny lidi kolem sebe a všechny situace. Dělí lidi na zlé, hodné, hezké, ošklivé, milé apod. Miluje neúspěch druhých, protože to posiluje jeho hodnotu. Označení druhých za zlé a špatné ho posiluje. S těmi v žádném případě nesouhlasí. Lidé ve škatulce slušný, chytrý atd. posilují jeho hodnotu tím, že se s nimi ztotožní a prakticky cokoli řeknou, tak považují za pravdu, kterou dál šíří. Ego potřebuje stále zvyšovat něčím svou hodnotu. Vidíte zde paralelu s tržní ekonomikou? Lidské ego je skvělým spotřebitelem. Pořád něco chce, pořád něco potřebuje, aby zvyšovalo svou vlastní cenu, bez ohledu na to, jestli to skutečně potřebujete vy. Lidské ego je ideálním cílem všech reklamních agentur, které s ním neustále manipulují. Protože ego chce pořád něco, tak je stačí přesvědčit, že je to právě to, co mají oni. K propagaci používají například známé osobnosti, zařazené ve škatulce s hodnocením dobrý,

skvělý, tedy ty, s kterými se ego ztotožňuje. V politice je ego velmi silně zakotveno, protože miluje moc, ovládání druhých a povyšování se. Miluje, když vypadá výjimečné. Politika je jediná oblast, kdy může člověk získat moc a vedoucí postavení, aniž

Snaha měnit jakékoli vnější okolnosti k dosažení spokojeného života je marná, pokud žijete uvěznění ve svých smyšlených příbězích.

by prošel přirozenou cestou vývoje a musel ukázat, že na to má znalosti a schopnosti. Je logické, že čím méně schopností takový politik ve vedoucí funkci má, tím více to musí jeho ego zakrývat připomínáním a zdůrazňováním vlastní hodnoty, což se pak projevuje jako arogance. Připadají vám politici arogantní? Navíc egoistická mysl nedokáže tvořit nic nového, protože pracuje výhradně s tím, co zná z minulosti. Politici tedy nic nevytváří, pouze se snaží dokázat, že JÁ jsem lepší než ten druhý.

Co se stane, když svoje ego uvidíte a přestanete mu věřit? Pokud se přestanete ztotožňovat se svými myšlenkami, přestanete jim věřit a trochu v myslí poodstoupíte, tak můžete vidět své vlastní ego v práci. Zprvu to není úplně jednoduché a mně to nějaký čas trvalo, ale pocit, který zažijete,

Lidské ego je skvělým spotřebitelem. Pořád něco chce, pořád něco potřebuje, aby zvyšovalo svou vlastní cenu, bez ohledu na to, jestli to skutečně potřebujete vy.

je skvělý. Uvidíte své vlastní myšlenky jako pozorovatel, uvidíte to, co vás celý život drtilo a způsobovalo vám utrpení. Uvidíte, že nejste ty myšlenky, kterým jste celý život věřili. V tomto momentě si uvědomíte, že ten, kdo myšlenky pozoruje, jste skutečně vy a to, co pozorujete, je uměle vytvořená identita, vaše ego. Zcela jasně lze vidět – tady jsem já a tam jsou mé myšlenky. Vidím, že nejsem svoje myšlenky. V tuto chví-

li vidím mysl oddělenou jako nástroj, který můžu použít. Nejsem tedy v situaci, kdy mi mysl (ego) říká, co jsem zač. Z tohoto místa jste neuvěřitelně tvořiví. Tvořivý jste totiž vy, a nikoli vaše ego. Ego je gramofonová deska přehrávající stále dokola staré šlágry. Vy bez myslí jste hudební skladatel, tvořící nové hity. Dokonce vidíte, že všichni lidé kolem vás jsou naprosto stejné bytosti a doposud jste viděli pouze jenom jejich ego, s kterým jste se poměřovali. Budete se cítit šťastní bez podmínek. Šťastní jsme se totiž narodili a je to naše přirozenost, pouze naše mysl nám to zakryla. Vy jste schopni řešit všechny své problémy, vaše ego nikoli. Pokud budete řešit problémy svým rozumem, skrze smyšlené příběhy, pravděpodobně se vám to nepodaří, jen vymyslíte nové příběhy. Zjistíte, že nepotřebujete vůbec nic k tomu, abyste byli šťastní. Nemáte potřebu nic a nikoho hodnotit. V tento moment žijete. Život totiž běží bez ohledu na to, ať si o něm něco myslíte, nebo ne. Máte tedy dvě možnosti. Buď si budete o životě něco myslet, nebo ho budete žít.

To potvrzuje jednu velkou pravdu. Nemůžete být šťastní, až uspějete, ale musíte být šťastní, abyste mohli uspět.

Jsem rád za to, že tuto skutečnost si každý den uvědomují noví a noví lidé po celém světě. Chudí, bohatí, neznámí i slavné hollywoodské hvězdy. Lidé si postupně začínají uvědomovat absurditu současného světa, která nevede nikam. Vědci a ekonomové začínají upozorňovat stále častěji a stále hlasitěji na to, že jdeme špatně a že se řítíme do pěkného průšvihy, pokud to včas někdo nezastaví. Současný svět je výplodem egoistické mysli. Je to pro nás tak těžké vidět, protože jsme součástí toho. Zeptejte se ryby, kde je voda. Ryba vám řekne, ať se koukám nalevo, napravo, nahoru, nebo dolů, tak já žádnou vodu nevidím. Vodu uvidí, pokud ji zvednete nad hladinu. Pak řekne „aha, tamhle je“. Stejně tak své ego uvidíte, pokud se na něj podíváte z odstupy, jinak ho není možné vidět.

Případné reakce, komentáře či dotazy k článku můžete psát na můj e-mail, případně na naši novou facebookovou stránku Kopidlenkých listů. Protože chci naplnit význam slova „zastupitel“ a chci skutečně zastupovat občany, tak připravuji vlastní webové stránky, kde se na mě budete moci obracet se svými požadavky či dotazy. Budu zde prezentovat své názory a myšlenky, informovat o průběhu všech probíhajících akcí a možná zde najdete ještě spoustu dalších zajímavostí. Vzhledem k tomu, že momentálně ještě studuji vysokou školu, tak je to trochu časově náročné a nějaký čas to již odsouvám. Ale protože jsem tady svůj záměr zveřejnil, tak jsem si z toho udělal veřejný závazek, a nezbude mi tedy nic jiného, než ho zrealizovat.

Václav Šimůnek

Územní kolo Zlatá udice 2013

Místo: v prostorách Střední zahradnické školy Kopidlno, zámeckém parku a okolí města Kopidlno

Termín: 17–19. 5. 2013

Pořadatel: Český rybářský svaz VČÚS Hradec Králové, MO ČRS Kopidlno

Zlatá udice je praktická a vědomostní soutěž s velkou tradicí od roku 1974 a slouží k motivaci nových talentů v oblasti sportovního lovu ryb na udici a rybolovné techniky a k rozšíření znalostí v oboru rybářství a přírodovědy.

Jedná se o soutěž, která prověřuje znalosti a dovednosti. Znalosti jsou prověřovány testy a poznáváním ryb, rostlin a živočichů a dovednosti lovem ryb udicí plavanou (LRU), rybolovné techniky (RT). Zlatá udice má svá specifická pravidla, která se v určitých bodech liší od závodních řádů rybolovné techniky (RT) a lovu ryb udicí (LRU).

ÚČAST V SOUTĚŽI

Soutěž je určena mladým členům Českého rybářského svazu, a to žáci a žákyně, kteří v daném roce konání ZU dosáhnou maximálně 15 let, a dorostenci (dorostenky), kteří v daném roce konání dosáhnou maximálně 18 let.

Soutěží se v kategoriích:

- žáci (do 15 let)
- žákyně (do 15 let)
- dorost (16–18 let)

Soutěž probíhá v místních, okresních, územních a národním kole.

Propozice soutěže:

Přihlášky: Zašlete do 21. 4. 2013 na adresu: Český rybářský svaz, místní organizace Kopidlno
e-mail: mocrskopidlno@gmail.com

Počet družstev je omezen na 10 (družstva jsou bez náhradníků).

Družstva:

Členové ČRS. Družstvo tvoří 4 chlapci, 1 dívka (kteří v roce 2013 dosáhnou maximálně 15 let) a 1 dorostenec nebo dorostenka (kteří v roce 2013 dosáhnou maximálně 18 let). Žáka je možno nahradit žákyní, dorostence nebo dorostenku je možno nahradit žákem nebo žákyní. Tito však budou soutěžit pouze v kategorii, do které jsou přihlášení. Vedoucí a trenér družstva zodpovídá za bezpečnost a chování svěřených dětí.

Pravidla soutěže: Soutěž proběhne dle platných Směrnic pro rybářskou soutěž dětí

a mládeže „Zlatá udice“ (www.rybsvaz.cz – sport, mládež a mezinárodní činnost / odbor mládeže – Zlatá udice).

Trénink závodníků je povolen v pátek 17. 5. 2013 od 9.00 do 16.00 hod.

Místo soutěže: Územní kolo se uskuteční v Kopidlně a jeho okolí. Ubytování internát, parkování, stravování jídelna v zámku, rybník na LRU se nachází v prostorách parku u Střední školy zahradnické. Hřiště na RT bude upřesněno.

Pořad soutěže:

17. 5. 2013

- 15:00-17:00 - příjezd, prezence a ubytování – společné prostory internátu SŠ
- 17:00 - večeře v jídelně SŠZa Kopidlno
- 18:00 - slavnostní zahájení soutěže, organizační pokyny
- 18:30 - zahájení soutěže v RZ
- 22:00 - večeřka
- 22:30 - schůzka vedoucích družstev ve společných prostorách domova mládeže, organizační pokyny, vyhodnocení RZ a losování LRU

18. 5. 2013

- 6:00 - budíček
- 6:30-7:30- snídaně v jídelně SŠZa (v zámku)
- 8:00-9:30- rozchod do sektorů
- 9:30-12:00- soutěž LRU – 1. závod
- 12:00-13:00- vážení a oběd v jídelně SŠZa (v zámku)
- 13:00 - rozchod do sektorů 2. závodu
- 14:30-17:00 soutěž LRU – 2. závod
- 17:00-18:00 - vážení
- 18:00–19:00 - večeře v jídelně SŠZa (v zámku)
- 19:00-21:30 program pro účastníky
- 22:00 - večeřka
- 22:30 - schůzka vedoucích družstev, vyhodnocení LRU a losování RT a organizační pokyny

19. 5. 2013

- 6:00 - budíček
- 6:00-7:00 - předání prostor
- 7:30 - snídaně v jídelně SŠZa (v zámku)
- 8:00-8:15 - přesun na RT
- 8:15 - zahájení soutěže v RT
- 11:30-13:00 - oběd v průběhu soutěže
- 15:30 - ukončení soutěže v RT
- 16:30 - celkové vyhodnocení soutěže
- informativní schůzka závodníků nominovaných na národní kolo Zlatá udice 2013

Příspěvky poskytnuté městem Kopidlno v oblasti kultury v roce 2012

Sdružení	částka v Kč
Český červený kříž ZO	5000
Český rybářský svaz ZO	5000
Kopísek OS	5000
Kynologové ZO	5000
Leteckomodelářský klub	8000
Myslivecké sdružení Bažantnice	5000
SDH – Požární sport	15000
SPCCH ZO	5000
SRPŠ	12000
TJ Kopidlno	87000
TJ Sokol Kopidlno	45000
Včelaři ZO	5000
František Zajíc	5000
HC – Kopidlno, Zdeněk Pekárek	5000
Autoklub Kopidlno v AČR	5000

Celkem město Kopidlno v roce 2012 podpořilo činnost zájmových sdružení částkou 217 000 Kč.

Příspěvky poskytnuté městem Kopidlno v sociální oblasti v roce 2012

Sdružení	Částka v Kč
Centrum ZP	2000
Stacionář Kamarád	8000
Nadace pro transplantaci kostní dřeně	2000
NIPI, bezbariérové prostředí	2000
Život bez bariér	2000
Sdružení obrany spotřebitelů	500
APROPO Jičín	8000
Diakonie Broumov	2000
TyfloCentrum H. K.	2000
OPS H. K.	2000
Sdružení Linka bezpečí	2100
Oblastní charita Jičín – příspěvek na provoz pečovatelské služby	317 000 Kč

Celkem město Kopidlno poskytlo v roce 2012 na příspěvcích neziskovým organizacím působícím v sociální oblasti 32 600 Kč a Oblastní charitě Jičín, která poskytuje pečovatelskou službu pro občany Kopidlno, 317 000 Kč.